

IN ZILELE LUI AUGUST

Străzile care duc în sus spre clădirea Marii Adunări Naționale erau pline de lume în dimineața zilei de 30 august. Din toate colțurile țării veniseră deputații pentru a dezbate în sesiunea extraordinară situația internațională și politica externă a Republicii Populare Romine.

Timp de aproape două ore ei au urmărit cu atenție amplă și profundă analiză a problemelor celor mai arzătoare ale vieții internaționale cuprinsă în raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. În aplauzele puternice, îndelungate, ale deputaților se putea descifra adeviziunea unanimă a unei țări întregi la politica de pace a partidului și guvernului. În seara aceleiași zile un sentiment identic și-a găsit expresie puternică în mii de cluburi, case de cultură, cămine culturale, în sute de întreprinderi unde milioane de oameni au ascultat transmisia radiofonică a raportului prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

În zilele următoare, comitent cu dezbaterile din Marea Adunare Națională, în zeci de colțuri de țară aveau loc discuții în legătură cu ideile cuprinse în raport: în epoca noastră coexistența pașnică a devenit o necesitate vitală. Altă alternativă rezonabilă nu există pentru nici un stat. Socialismul nu are nevoie să fie impus pe cale armată. El va triumfa pe calea exemplului viu. Problema dezarmării este problema cheie a vieții internaționale, principală măsura concretă pentru transpunerea în viață a ideilor coexistenței pașnice. Orice stat, fie mare, fie mic,

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la tribuna Marii Adunări Naționale

trebuie să-și aducă contribuția la lupta pentru triumful ideilor păcii. Înfăptuirea colaborării regionale în zona balcano-adriatică ca și în alte zone ale Europei ar aduce o importantă contribuție la cauza păcii și securității și ar constitui totodată un exemplu folositor pentru colaborarea rodnică între state cu orânduiuri sociale diferite.

Iată câteva din ideile cuprinse în raport care au stat în centrul preocupărilor atât în cadrul dezbaterilor din Marea Adunare Na-

țională, cât și în cadrul discuțiilor și adunărilor oamenilor muncii pe marginea raportului.

„**IMI EXPRIM CONVIN-
GEREA** — spunea tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej de la tribuna Marii Adunări Naționale — **CĂ DEZBATEREA PROBLEME-
LOR SITUAȚIEI INTER-
NAȚIONALE ȘI A POLITI-
CII EXTERNE A REPU-
BLICII POPULARE RO-
MINE DE CĂTRE MAREA
ADUNARE NAȚIONALĂ,
VA FIO NOUĂ ȘI PUTER-
NICĂ MANIFESTARE A**

HOTĂRÎRII POPORULUI NOSTRU DE A-ȘI ADUCE CONTRIBUȚIA LA TRIUM- FUL PRINCIPIILOR CO- EXISTENȚEI PAȘNICE, LA DEZVOLTAREA COLABO- RĂRII ÎNTRE TOATE ȚĂ- RILE, LA CONSOLIDA- REA PĂCII ÎN ÎNTREAGA LUME".

Și într-adevăr așa a fost. A doua zi, miercuri dimineața se suia la tribună tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale. Deputații urmăresc cu atenție cuvântarea și la un moment dat un ropot puternic de aplauze întreprinde pentru moment pe vorbitor. Tovarășul Maurer spusese: „Acordînd o deosebită importanță actualei sesiuni a Adunării Generale O.N.U. în care se va dezbate problema problemelor timpului nostru, dezarmarea generală și completă, Guvernul și Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne propun ca în fruntea delegației noastre la lucrările acestei sesiuni a O.N.U. să fie desemnat omul care întru-chipează în modul cel mai desăvîrșit aspirațiile poporului român și voința sa de pace, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Deputații aplaudă în picioare. „Prezența sa în fruntea delegației — adaugă tovarășul Maurer — va conferi reprezentării noastre la O.N.U. întreaga greutate pe care o acordăm acestei sesiuni, va spori aportul, contribuția activă pe care Republica Populară Romînă se străduiește s-o aducă la soluționarea problemelor

importante ale vieții contemporane".

Rînd pe rînd deputații care s-au urcat la tribună au sprijinit această propunere.

În aceeași zi Marea Adunare Națională în unanimitate aprobă raportul și hotărăște ca delegația Republicii Populare Romîne la a 15-a sesiune a Organizației Națiunilor Unite să fie condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Întreaga țară a salutat cu entuziasm și mîndrie această hotărîre.

Ora prînzului la uzinele „Timpuri Noi”. Lîngă strungul muncitorului Constantin Popescu un ziar cu sublinieri groase atrage atenția. Reporterul „Romîniei libere” se oprește întrebător.

— Am subliniat în ziar — spune tov. Constantin Popescu — hotărîrea Marii Adunări Naționale ca tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej să conducă delegația țării noastre la sesiunea Adunării Generale a O.N.U. Sfatul țării a luat o hotărîre bună și eu o aprob din toată inima".

Discuția înfiripată a trecut de la problema internațională la probleme personale. Ca orice tată mîndru de copiii săi, tovarășul Constantin Popescu scoate o fotografie care reprezintă pe băiatul său în vîrstă de patru ani, și două fetițe, una în vîrstă de 2 ani și alta de 9 luni. Se discută despre copii, despre viitor, și despre segmentii așezați grămadă lîngă el. Între toate aceste subiecte de discuție există o legătură

strînsă, intimă; situația internațională, viitorul copiilor, munca în producție, în toate apare atotprezent firul păcii. Pentru toate e nevoie de pace, de apărarea ei. Strungarul Albu Eremia, care se afla de față, a intervenit și el în discuție.

— Muncim cu tragere de inimă. Eu luna aceasta mi-am depășit planul. Așa înțelegem noi să sprijinim hotărîrile partidului și guvernului nostru. Știu că fiecare piesă pe care o scot de la strungul meu este o cărămidă la temelia păcii. Aceasta e voința noastră și ne-am spus-o de două ori în ultimele zile.

— Cum de două ori?

— O dată noi, și o dată vecinul meu de strung.

— Cine?

— Cel de colo, Ion Moldoveanu.

— A... strungarul?

— Da. Strungarul Ion Moldoveanu, deputat în Marea Adunare Națională.

„Sînt muncitor la uzinele „Timpuri Noi” — spusese strungarul deputat Ion Moldoveanu de la tribuna Marii Adunări Naționale. Numele fabricii noastre este foarte nimerit. De fapt el s-ar potrivi întregii țări, pentru că noi avem într-adevăr marea fericire să făurim și să trăim timpuri noi".

Avînd mandatul unei țări noi, în numele vremurilor noi, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a plecat în primele zile ale lui septembrie în fruntea delegației țării noastre la a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

N. LUPU

Delegația R.P.R. în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, la O.N.U.

SEMINTELE PĂCII

Motonava „Baltika” lăsa se tocmai în urmă țărnișurile Uniunii Sovietice cînd secretarul Departamentului de stat al S.U.A., Herter, declara la o conferință de presă convocată de agenția U.P.I.: „E îndoielnic dacă șefii guvernelor din multe țări vor putea fi convinși să participe la sesiunea Adunării Generale a O.N.U. Personal, consider într-un totu absurdă propunerea sovietică...”

Cît de puțin timp a trecut de la această declarație pînă în ziua în care dl. Herter a avut posibilitatea să constate cît de absurd a fost propriul său pronostic! În înalta clădire de pe East River din New York s-au întîlnit șefi de state, șefi de guverne și oameni de stat de seamă din peste 30 de țări, plus 57 miniștri

de externe și 14 alți miniștri. „O adevărată adunare a conducătorilor lumii” — sublinia ziarul britanic „Tribune”.

Și printre ei — permanent în centrul atenției generale, în centrul tuturor evenimentelor ce s-au desfășurat în prima etapă a sesiunii — conducătorul celui mai mare stat socialist al lumii, Nikita Hrușciov. „Acest om a făcut să nu mai am nici un alt interes în viață, cu excepția interesului ce mi-l stîrnește persoana sa — mărturisea corespondentul ziarului „Washington Post and Times Herald”, J. Dixon. „Hrușciov poate fi sigur că numai trecînd prin Park Avenue, ziarele aflate la o mie sau la zeci de mii de mile depărtare vor scrie despre el la loc de frunte”.

Și ce n-au făcut autori-

tățile americane ca să îngreundească răsunetul prezenței și activității lui N. S. Hrușciov la O.N.U. și a conducătorilor celorlalte state socialiste membre ale O.N.U. „Am creat o adevărată cortină de fier — cortina de la Manhattan, și ne-am pus într-o situație ridicolă” — nota cunoscutul comentator american Drew Pearson, vădit jenat de măsurile guvernamentale limitînd deplasările la teritoriul insulei Manhattan.

Cînd a sosit momentul deschiderii sesiunii, interesul nestăvilit al ziaristilor, al fotoreporterilor și al operatorilor cinematografici pentru șeful guvernului sovietic a provocat o întîrziere de 30 de minute...

De pe locurile ocupate de delegația Statelor Unite se îndreptau spre sală priviri întunecate, trădînd nervo-

zitatea. Sesiunea a început cu un eveniment de rău augur pentru cei obișnuți să urmărească aceste priviri și să li se supună: în sala Adunării au intrat reprezentanții celor 15 noi state africane, și — culmea ironiei — reprezentantul Belgiei colonialiste, marchizul de Neve, avea misiunea protocolară de a-i conduce la locurile lor.

Erau unii care se legănau în speranța că aducându-l primul la tribuna O.N.U. pe președintele Statelor Unite, vor reuși să ia inițiativa, să îndrepte merul dezbaterilor pe făgașul dorit. Și ce a rămas a doua zi din cuvântarea lui ștearsă și nebuloasă presărată cu câteva vagi promisiuni menite să cucerească voturi afro-asiatice? S-a stins pînă și amintirea cuvintelor prezidențiale cînd în sală a răsunat puternic glasul șefului guvernului sovietic, glasul lumii noi.

Cuvîntarea lui N.S. Hrușciov a atins problemele fundamentale, cele mai acute ale relațiilor internaționale. Propunerile sale, concrete, realiste, au înfățișat drumul ce duce spre un țel mareț — crearea unei lumi fără arme, fără războaie, fără colonii, a unei lumi în care toate popoarele conviețuiesc pașnic, în înțelegere și prietenie. „Cea mai mare parte din ce a spus Hrușciov — scria ziarul „Daily Herald” — nu va fi pe placul occidentului. Dar fețele încintate ale delegaților țărilor africane și asiatice arătau că cele spuse de el vor fi pe placul multor milioane de oameni”.

Peste cîteva zile, de la aceeași tribună a Adunării Generale a luat cuvîntul tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Cuvîntarea sa a produs o vie impresie prin miezul ei bogat în idei, prin logica argumentării — logică puternică așa cum e însuși adevărul. Cele două propuneri prezentate de delegația romînă și care au fost înscrise pe ordinea de zi a sesiunii — în proble-

mele dezvoltării colaborării pe plan regional și al educării tineretului în spiritul ideilor păcii — expuse de șeful delegației R.P. Romîne — au fost ascultate cu profund interes de delegați. Urmărind în fața aparatelor de radio cuvintele conducătorului nostru iubit, milioanele de oameni ai muncii din țara noastră au fost cuprinși de mîndrie la gîndul că în acel moment cea mai largă reprezentare de state din lume ia cunoștință de hotărîrea nestrămutată a poporului nostru de a apăra cauza păcii.

Efectul produs asupra Adunării de cuvîntările reprezentanților țărilor socialiste și ale altor țări iubitoare de pace a pus în încurcătură tabăra occidentală. „Vechea hegemonie americană despre care d-lui Lodge îi plăcea atît de mult să peroreze — scria Walter Lippmann — se apropie de sfîrșit... Uraganul pe care l-a adus dl. Hrușciov la New York n-a smuls încă acoperișul casei. Totuși trebuie să întărim bine acest acoperiș. Furtuna încă nu s-a terminat”. Și „întăririle” occidentului au fost aduse urgent la New York: Macmillan, Diefenbaker, Menzies. Primul pentru a apăra colonialismul, al doilea pentru a calomnia țările socialiste, al treilea pentru a regiza manevra occidentalilor împotriva propunerii celor cinci țări neutraliste cu privire la o întîlnire la nivel înalt între reprezentanții U.R.S.S. și S.U.A. Cele cinci voturi (din aproape 100) cîte a obținut Menzies în sprijinul poziției Statelor Unite au însemnat un prim semnal de alarmă pentru cei obișnuți că mașina de vot americană să funcționeze ireproșabil.

Mașina, ce-i drept le-a mai făcut stăpînilor ei unele servicii. I-a servit atunci cînd în locul celei mai importante probleme — dezarmarea — dosită în Co-

mitetul Politic — au fost împinse spre discutare în plenarele Adunării așa-zisele probleme „ungară” și „tibetană”. (— Dvs. aveți argumente și noi avem voturi — au răspuns cu cinism diplomații americani delegațiilor care demonstrau falsitatea situației create). Apoi i-a mai ajutat și pentru a menține absurdă situație în care pe locul cuvenit în O.N.U. reprezentanților poporului chinez de 650 milioane, se află un cadavru politic. Dar de cît zbucium n-a fost nevoie pentru a obține iluzoria majoritate! A ple-dat chiar momia în persoană, firește în engleză — pe limba stăpînilor săi și nu pe a sa proprie pe care se pare că a și uitat-o:

— Premierul Hrușciov m-a numit un cadavru politic. Și după cum vedeți mă aflu la tribună, beau apă, vorbesc...

Genial argument, nimic de zis, merita aplauzele cu care a fost răsplătit de delegații S.U.A. Dar entuziasmul acestora a dispărut de îndată ce au aflat că față de 42 de voturi pentru rezoluția impusă de Washington, reprezentanții a 56 de țări (34 voturi contra, 22 abțineri) au refuzat să sprijine poziția americană. Acest vot a sunat, pentru diplomația occidentală, mai curînd ca un dangăt de înmormîntare decît ca un clopot de victorie.

Dar cînd a venit momentul să se hotărăască forul care va avea să dezbată propunerea sovietică privitoare la lichidarea a tot ce a mai rămas din colonialism — această rușinoasă și dezgustătoare moștenire a barbariei și sălbătăciei veacurilor trecute — Statele Unite și sprijinitorii lor au fost siliți să... renunțe la serviciile mașinii de vot.

Da, multe s-au schimbat în lume dacă chiar colonialiștii au putut fi siliți să accepte ca propunerile Uniunii Sovietice privitoare

re la lichidarea totală a sistemului colonial să fie discutate în plenara Adunării Generale. Ce drum uriaș a fost parcurs dacă la New York, în citadela imperialismului, șeful delegației Camerunului care a lepădat cătușele coloniale, om care se pregătea să devină cleric și a devenit cel dintâi ministru de externe din istoria țării sale, a spus adresându-se șefului guvernului primului stat socialist din lume: „Vă sint recunoscător că o parte a Africei e liberă. Iar dacă dvs. veți continua eforturile atunci întreaga omenire va fi liberă”.

Eforturile, firește, vor fi continuate, chiar dacă în calea lor se vor mai ridica piedici multe. Într-una din cuvântările sale N. S. Hrușciov a înfățișat în cuvinte inspirate sarcina ce și-au asumat-o delegația Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări socialiste când au venit la sesiune: Iată că noi, potrivit voinței poporului nostru, am venit aici și semănăm stăruitor semințele păcii... Credem că dacă unele din semințele noastre ale păcii vor cădea pe un teren pietros ele nu vor pieri toate deoarece sint semințe sănătoase, semințe ale dreptății umane și sint semănate în numele dreptății și vieții oamenilor. Sintem convinși că aceste semințe vor încolți, vor trece prin piatră, vor ajunge la hrană și va crește copacul falnic, puternic al vieții. Credem în viață și luptăm pentru ea, pentru triumful păcii pe pământ. Sintem convinși că oamenii care seamănă semințe bune, semințele adevărului, semințele vieții, vor fi răsplătiți pentru munca lor prin faptul că adevărul va prinde rădăcini și forțele rațiunii și ale păcii vor învinge forțele războiului...

Istorică etapă a istoriciei sesiunii a Adunării Generale a O.N.U. a fost fără îndoială un pas care va apropia ceasul acestei victorii.

A. STANCIU

Din lumea dolarului

Diavolul domnului Arthur

Am căutat contradicția și n-am găsit-o.

N-am găsit contradicția între a fi frate cu un prim-ministru englez și a crede în „spirite rele”. Prin urmare, domnul Arthur Macmillan, fratele premierului britanic, nu mi se pare un caz anormal atunci când susține că diavolul și demonii sint realități indiscutabile și că a sosit momentul „să se ia măsuri precise...”

Domnul Arthur Macmillan numără 70 de ani și ia lucrurile în serios. El asigură omenirea că intervenția și cererea sa „sint rodul unor studii îndelungate și unor convingeri profunde”. Oare nu e destul și prea destul atîta? Ascultîndu-l pe dl. Arthur, mi se pare că mesele încep să se clatine, iar demonii scriștie și ciocnesc într-un „spirits-rapping” pur englez. Ceea ce justifică gravele domniei sale îngrijorări.

Se sperăm că, o dată și o dată, omenirea îi va fi recunoscătoare pentru curajul cu care a pus problema problemelor în secolul zborului cosmic.

„Am făcut aceasta — a declarat fratele primului ministru englez — nu pentru că aș avea o experiență personală. N-am fost niciodată posedat de demoni sau de spirite rele. Știu bine că în Anglia sint rare cazurile de posedați. Dar trebuie să se procedeze cu toată hotărîrea. Este absolut inutil... să se explice totul cu dezinvoltură științifică, susținînd că este vorba numai de turburări psihice. Diavolul există totuși!”

Mai clar nici că se poate.

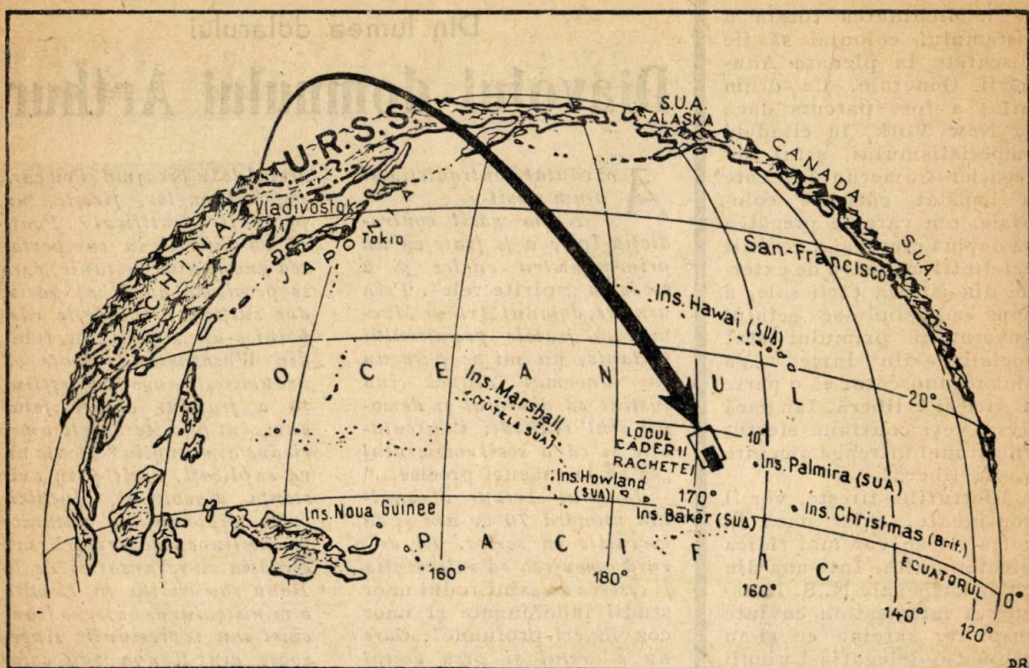
Și totuși, dați-mi voie, d-le Arthur! Nu vă inspirați cumva din atmosfera politică ce vă înconjoară? Nu faceți oare aluzie la acele „cazuri rare de posedați”, care vă stau

destul de în preajmă și cu care poporul englez, firește, nu poate fi identificat? Poate că vă referiți la comportarea guvernului britanic, care se proclamă adept al păcii, dar susține provocările războinice ale „spiritelor rele” din Washington? Poate vă nedumirește angelica neștiință a fratelui despre felul cum sint folosite bazele americane din Anglia? Poate nu vă explicați, decît prin existența diavolului, duplicitatea diplomației britanice în chestiunea dezarmării sau cîrdășia cu revanșarii de la Bonn sau vizita la Londra a ministrului de externe franchist sau represivile sîngeroase din Kenya sau complotul, uneori direct — alteori mascat, împotriva popoarelor ce se eliberează?

Zău, d-le Arthur, dacă toate acestea, și încă altele o mie, vă determină credința în „spirite rele” — atunci îmi scot căciula și mă declar partizanul dv. Da, diavolul există totuși. El semnează, în cabinete secrete, convenții criminale îndreptate împotriva omului. El minte și calomniază prin gara politicienilor imperialismului. El trimite, prin înaltele lor dispoziții, spioni și diversioniști în lumea pașnică. El le vîră, cu grijă, pistoalele în buzunar și le prepară fiolele cu otravă. El votează la O.N.U. împotriva adevărului. El aduce la sesiunile N.A.T.O. spiritul lui Hitler și se agață de ultimii palmieri africani, trăgînd cu nașalm în acest ev al victoriei și strălucirii umane. Da, domnule Arthur Macmillan, diavolul există.

Numai că reședința sa nu este iadul, vă asigur. Este capitalismul contemporan, care se scufundă, scrișnav și blestemat, mereu mai adînc, în propriul său cazan cu smoală.

Eugen FRUNZĂ

SPRE COSMOS

In anul 1960 oamenii de știință sovietici au înregistrat noi și strălucite succese în domeniul cuceririi spațiului cosmic. Atenția întregii omeniri a fost atrasă de cele două nave cosmice care au fost lansate de savanții sovietici. După cum se știe, greutatea lor a fost de 4500 și, respectiv, 4600 kg. Tot în acest an au avut loc și cele două serii de lansări ale unor puternice rachete.

Prima lansare a unei puternice rachete balistice cu mai multe trepte, făcând parte dintr-o serie de experiențe în vederea pregătirii zborului spre planetele sistemului solar, s-a desfășurat la 20 ianuarie 1960. Locul de cădere a ultimei trepte a rachetei a fost ales într-o parte a Oceanului Pacific, departe de insulele locuite și de căile de comunicații (dreptunghiul alb din harta de mai sus). Dimensiunile dreptunghiului au fost extrem de reduse în comparație cu amploarea experienței: 264 × 162 mile. Racheta s-a abătut de la punctul de cădere calculat cu mai puțin de 2 km. Aceasta înseamnă că ultima treaptă a rachetei a căzut mai aproape de punctul calculat decât un proiectil obișnuit de artilerie care are de străbătut o distanță de circa 1000 de ori mai mică (13 km, față de 13.000 km)!

În iulie 1960 a avut loc cea de a doua serie de experiențe în Pacific a noii variante a puternicei rachete purtătoare, cu mai multe trepte. Experiența a arătat că această variantă a fost excepțional de bine întocmită iar realizarea ei tehnică a fost impecabilă. Amintim că macheta ultimei trepte a căzut chiar la locul fixat în regiunea marcată pe hartă prin dreptunghiul negru. Cu alte cuvinte, deviația posibilă a unei asemenea rachete a fost redusă la zero!

Experiența a arătat că savanții sovietici sînt pe deplin pregătiți în vederea unor noi acțiuni menite cuceririi spațiului cosmic.

Faptele arată că specialiștii sovietici lansează în cosmos corpuri cu greutatea tot mai mari, cu o precizie tot mai mare. Iată cîteva cifre elocvente în legătură cu valoarea energiei necesare pentru a plasa o rachetă pe orbita dorită. În comparație cu energia primului satelit artificial al Pămîntului, lansat de U.R.S.S., energia primei rachete cosmice sovietice a fost de peste 8 ori mai mare, a celei a doua rachete de 9 ori iar a celei de a treia rachete de peste 10 ori mai mare!

VARA FIERBÎNTE A ANULUI 1960

*D*in Cuba și pînă în Coreea de sud, din Turcia și pînă în Japonia, din Congo și pînă în Laos, din fosta colonie franceză Sudan și pînă la Paris, lumea a putut vedea cum s-au pus în mișcare mari pături sociale, a putut asista la nimicirea unor instituții create de imperialiști și care le-au adus nespuse de mulți bani. În lunile mai, iunie, iulie, august, am fost martorii unor evenimente care au schimbat într-o oarecare măsură profilul politic al lumii. Pe drept cuvînt a fost denumită această perioadă „vara fierbîntă” a anului 1960.

„CERTIFICATELE DE PROTECȚIE” NU MAI RENTEAZĂ..

Era pe la începutul anului. Vara fierbîntă era pregătită de o primăvară și chiar de o iarnă fierbîntă.

Era într-o duminică. Februarie 21. La Havana, locuitorii cartierelor Cojimar și Regla au auzit niște puternice explozii. S-au uitat spre cer și au văzut cum din înaltul lui un avion bimotor fără semne distinctive (nici „U-2” nu avea semne distinctive) lansa bombe, una după alta. Una dintre ele a căzut lângă un internat cu 200 de copii. După ce și-a lansat bombele avionul a dispărut spre nord... Cu patru luni mai înainte, venind tot dinspre nord, un avion

Scenă din timpul puternicelor manifestații care au avut loc în Turcia și care au determinat, pînă la sfîrșit, alungarea lui Menderes.

Hagerty a scăpat cu ajutorul elicopterului de a face cunoștință îndeaproape cu... „prietenia” japonezilor.

a mitraliat străzile Havanei. Morți, răniți. Dar acestea nu au fost singurele atacuri armate împotriva micului dar bravului popor cuban. La începutul anului, în toiul atacurilor aeriene asupra Cubei, Lincoln White, de la Departamentul de stat al S.U.A., a declarat că nu există nici un indiciu în sensul că vreun avion pornit de la o bază situată pe teritoriul Statelor Unite ar fi lansat

bombe incendiate deasupra Cubei. Mai tirziu, în timpul sesiunii O.N.U., reprezentanții americani au declarat că ei nu pot să controleze orice avion care își ia zborul de pe aeroporturile americane! Și mai vor să fie crezuți și pe cuvânt.

...Tot dinspre nord au venit și „certIFICATELE de protecție”. Aceasta s-a întâmplat prin luna mai. Ziarele din întreaga lume au publicat nenumărateștiri

despre complotul pregătit de Statele Unite împotriva Cubei. Washingtonul se pregătea să reediteze ceva în genul unei nopți a Sfântului Bartolomeu. Ambasada S.U.A. din Havana a distribuit „certificate de protecție” speciale, semnate de ambasador. În cazul unor „evenimente excepționale” acestea trebuiau să fie afișate pe casele aflate „sub protecția ambasadei americane”. Nu e greu de bănuț la ce „evenimente excepționale” se gindea Washingtonul.

Numai că toate aceste planuri au fost dejucate de bravul popor cuban care se bucură de simpatia și sprijinul opiniei publice progresiste din întreaga lume și de sprijinul statelor iubitoare de pace. Fiecărei lovituri care i s-a dat, poporul cuban i-a răspuns cu o contralovitură. Și va răspunde și pe viitor.

AM PLĂTIT 2703 LIRE...

Un ofițer din Istanbul i-a telegrafiat unui ofițer din Ankara: Am plătit 2703 lire; restul îl voi plăti la Eskisehir. Aceasta înseamnă în limbajul cifrat al celor doi interlocutori: la 27, la orele 3, ocupați-vă de Menderes care se află la Eskisehir. Și, după cum se știe, ofițerii s-au ocupat.

Pe larga autostradă Eskisehir-Kutahya a aterizat la 27 mai un avion militar. (Fiind strategică, autostrada este amenajată și în acest scop). Din avion au coborât câțiva ofițeri care au oprit apoi o mașină ce se ducea spre Kutahya.

Pasagerii au fost dați jos și arestați. Era vorba de Adnan Menderes, primul ministru al Turciei și de ministrul de finanțe al acestuia, Hassan Polatkan. Trimisi la Ankara, împreună cu președintele Bayar și cu alți miniștri, ei au fost puși imediat sub pază.

Lovitura de stat fusese săvârșită fără să fi fost trase prea multe focuri de armă.

Cu prilejul loviturii de stat nu s-a vărsat prea mult singe. Dar mai înainte...

APRILIE 1960...Manifestații de masă ale studen-

Iată-l pe fostul președinte al parlamentului japonez purtat pe brațe, ca o biată epavă umană, spre tribună. Pe fața lui se citește bine spaima față de ceea ce se întâmplă în întreaga Japonie.

ților în întreaga țară. Ei înfruntă cu curaj bastoanele de cauciuc și gloanțele polițiștilor.

5 MAI. La Ankara sînt arestați cîțiva elevi ai colegiului militar de medicină. Generalul Gürsel, comandantul forțelor terestre ale armatei turcești, și-a dat demisia în semn de protest împotriva acțiunilor represive ale guvernului.

Două imagini din Havana din timpul demonstrației uriașe care a avut loc cu prilejul înmormântării celor ce au murit în urma unei explozii organizată de agenții cercurilor imperialiste. Fidel Castro și alți conducători ai revoluției cubane merg în fruntea demonstrației. În fotografia de jos: un gigantic drapel al țării purtat de zeci de oameni.

24 MAI. Mii de demonstrați la Ankara. Se cere eliberarea arestaților.

27 MAI. Pe larga autostradă Eskişehir-Kütahya...

Menderes și clica lui s-a biziuit în totul pe Washington. Guvernanții americani, de asemenea, au mizat totul pe acest cal. Oricît de credincioasă a fost însă această slugă, ea nu a putut să fie salvată de la pieire de către dolarii și baionetele pe care stăpînii i le-au pus la dispoziție. Căci, se știe,

pe baionete te poți sprijini un timp dar de dormit nu poți dormi pe ele. Așa că experiența lui Menderes a dat posibilitatea și altor marionete americane să cugete la soarta lor.

„VĂDUVA INTERESANTĂ”

Regimul marionetă din Coreea de sud, singerosul regim lisinmanist a fost răsturnat tot în luna mai.

La 3 mai, Adunarea națională din Coreea de sud

anunța oficial „demisia” lui Li Sin Man. S-a format un guvern „de tranziție”. Apoi au fost simulate din nou alegeri. Marionetele și-au pus alte măști, au format alt parlament și un nou guvern. Apoi, inevitabil, au reînceput demonstrațiile. În fruntea manifestațiilor mergeau rănii din timpul uriașelor acțiuni antilisinmaniste care au avut loc în aprilie și mai. Lucru cît se poate de firesc. Pentru toți apăsarea din ce în ce mai limpede că în Coreea de sud nu se schimbasese nimic. Doar metodele de asuprire a populației erau altele.

Flood, membru al Camerei reprezentanților, vorbind în Congresul american despre situația din Coreea de sud, după alungarea lui Li Sin Man, declara că acolo „în orice moment poate să sară în aer capacul cazanului”. Se pune, firesc, întrebarea: ce mai reține încă „capacul cazanului din Seul”?

Răspunsul e simplu. Îl știu popoarele din întreaga lume: trupele și acțiunile Washingtonului. Cele două divizii americane sînt ținute permanente în stare de luptă. „Noi — declara comandantul trupelor americane din Coreea de sud — am manifestat și continuăm să manifestăm maximum de vigilență”. Cercurile conducătoare americane vor să-și salveze cu orice preț pozițiile pe care le mai dețin în Coreea de sud. Dar baloanele cu oxigen cu care se străduiesc să mențină în viață putredul regim lisinmanist nu vor putea

împiedica decesul. Cel mult îl vor întârzia. Și când acesta va sucomba definitiv, americana văduvă neconsolată își va pune din nou vâl de doliu mare.

Ne amintește aceasta despre faptul că atunci când moare cite un om să se vorbească mai puțin despre el și mai mult despre văduva lui. Tot așa se întâmplă și cu Washingtonul. După ce Li Sin Man și-a găsit adăpost într-un ospiciu de nebuni, lumea occidentală a început să vorbească despre guvernarea americană ca despre o „văduvă interesantă”. De ce? Pentru că întreaga lume apreciază alungarea lui Li Sin Man ca un nou și puternic eșec al diplomației americane.

Dar „văduva interesantă” a mai făcut pe oameni să se vorbească despre ea. De pildă cu prilejul evenimentelor din Japonia când ea a trebuit să-și pună din nou vâlul mare de doliu.

VINEREA NEAGRĂ

20 MAI 1960. După binecunoscuta rețetă occidentală a bastoanelor de cauciuc abătute cu furie pe capetele demonstranților-a desfășurat și operația „de ratificare” a tratatului militar japono-american. Neconsolata și interesanta văduvă despre care am vorbit în cazul Coreei de sud era cit pe aci să-și lepede doliul și să se proclame văduvă... veselă. Tratatul fusese doar ratificat. Dar nu și l-a mai scos. Și bine a făcut. Ziua

în care tratatul a fost ratificat a fost denumită de către poporul japonez „vinerea neagră”. Într-adevăr, neagră a fost această zi pentru Washington.

Dar iată desfășurarea evenimentelor. 500 de polițiști ocupă clădirea Parlamentului. Socoteala e simplă. Cite trei polițiști pentru fiecare deputat din opoziție. Se spune că prefectului poliției i s-a ordonat să trimeată cite cinci. Aceasta nu a putut face însă față situației. În afara zidurilor parlamentului mulțimea manifestă cu putere. Dar el se biziua pe băieții lui. Numai 500 de polițiști fuseseră instruiți special pentru a lucra cu mijloace... parlamentare. Așa că deputații opoziției au fost luați pe sus de vlăgani poliției și scoși din incinta parlamentului. Polițiștii l-au purtat apoi pe brațe pe președintele Camerei, ca pe o cîrpă, l-au instalat în fotoliu și l-au obligat să deschidă sedința. Tremurind de frică acesta și-a îndeplinit misiunea. 13 minute a durat apoi mascarada la care nu a luat parte decît un număr de 30 de deputați ai partidului de guvernămînt...

Se spune că nu a fost nici un vot contra... Într-adevăr, nici un deputat al opoziției nu se afla în sală. Iar în procesul-verbal al ședinței n-au fost notate milioanele de voturi împotriva ratificării tratatului de înrobire militară și politică.

Unde și cum au fost pronunțate aceste voturi?

22 de milioane de japonezi au participat la marșurile de protest împotriva pregătirii unui nou război și împotriva militarizării americane.

Trei, patru sau chiar cinci milioane de greviști în unele zile.

Pe bună dreptate se spune că în Japonia barometrul a coborît pînă aproape la indicația „furtună”. Aceasta a determinat alungarea premierului Kiși. A împiedicat vizita președintelui Eisenhower. A dat o nouă și puternică lovitură diplomației americane. Hagerty a raportat de bună seamă fostului președinte Eisenhower despre ceea ce s-a întîmplat în Japonia. El doar a filmat demonstrațiile anti americane și din propria-i limuzină și din elicopterul care l-a salvat de furia mulțimii.

A filmat și a înregistrat pe bandă strigătele milioanele de japonezi care ignoră votul celor 30 de marionete.

— Hagerty, spune-i lui Ike să rămînă acasă! N-avem nevoie nici de „U-2”, nici de Ike!

Așadar nici „U-2” și nici Ike. Aceasta era dorința japonezilor.

Nenumărate fapte au arătat că în această călduroasă vară a anului 1960 imperialiștilor a început să le ardă pămîntul de sub picioare chiar și acolo unde ei se simțeau mai tari.

Eugen PHOEBUS

Harta politică a Africii, în care figurează noile țări care și-au cucerit independența în anul 1960: Republica Camerun, Republica Togo, Republica Mali, Republica Senegal, Republica Malgașă, Republica Congo (fostă belgiană), Republica Somalia, Republica Dahomey, Republica Nigeria, Republica Volta Superioară, Republica Coasta de Fildeș, Republica Ciad, Republica Africa Centrală, Republica Congo (fostă franceză), Federația Nigeria, Republica Islamită Mauritania.

Lumea s-a obișnuit să vizioneze aproape regulat la cinematograful și televiziune, în cadrul jurnalelor de actualitate, secvențe consacrate continentului african. Cîrmele din viața zbuciumată a Africii, acestea alcătuiesc o cronică bogată a unui an crucial din istoria continentului negru. Dacă și-ar propune să-i ajute pe istoricii viitorului, cineștii ar avea astfel posibilitatea să alcătuiască acum un film documentar original pe care l-ar putea intitula „Anul Africii”. Iar dacă va fi realizată o asemenea peliculă, sugerăm autorilor ei să nu lase de o parte și secvențele de mai jos.

★

Închisoarea din Jadotville, în sudul Congoului belgian. Un deținut african înalt, slab, îmbrăcat cu un maieu care permite să se vadă urme de lovituri, este îmbrîncit de paznicul belgian.

— Hai mă, la șef. Și mișcă-te mai iute.

Deținutul, cu mâinile prinse în cătușe, e dus în biroul directorului. Acesta, un belgian, se ridică în picioare imediat ce-l vede și îi zîmbește forțat. Dă ordin să i se scoată cătușele și îi oferă un scaun.

— Luați loc, domnule Lumumba.

Africanul e surprins. De ce oare directorul, o brută, este atât de amabil acum? Se așează.

— Vă dau o veste bună, domnule Lumumba. Nu mai trebuie să executați restul pedepsei.

Și astfel Patrice Lumumba, conducătorul politic congolez care a obținut majoritatea voturilor populației africane, își recapătă libertatea, pe care o pierduse din cauza activității sale anticolonialiste.

Un avion decolează din Congo. Aeroportul pe care aterizează are o tăbliță indicatoare: Bruxelles. „Masa rotundă” din capitala Belgiei. Delegaților africani li se acordă o atenție deosebită, sînt tratați cu amabilitate. Tratatările nu decurg totuși liniștit. Fostul deținut african, bandajat la încheieturile mâinilor, unde purtase cătușele, e categoric.

— Nu, domnilor, noi dorim independență absolută. Nu mai vrem nici un fel de tutelă. Pentru asta a luptat și sîngerat atîta poporul congolez...

Participanții din metropolă la tratative privesc chiorși.

O dactilografă bate la mașină în dreptul unui birou pe care scrie „DIRECTEUR” și în care tocmai a intrat un african îmbrăcat foarte elegant. Cineva încreabă.

— Cu cine-i ocupat șeful?

— Cu monsieur Chombe.

Obiectivul aparatului de filmat se apropie de un calendar și descifrează luna: ianuarie 1960.

★

Pe prim plan se vede o filă de calendar care indică data de 13 iulie. Imaginea se depărtează. Calendarul se află pe biroul unui ofițer superior belgian, care vorbește la telefon.

— Da, da, domnule, am înțeles. Vom executa întocmai.

Își cheamă secretarul, un ofițer.

— Convoacă imediat tot statul major.

...Pe străzile Leopoldville-ului, capitala Congoului, pătrund parașutiști belgieni gata de luptă. Populația îi privește cu ură. Parașutiștii ocupă centrele principale. Se vede aeroportul din

Leopoldville. Fostul deținut african devenit prim-ministru vrea să pătrundă în incinta aeroportului. E oprit cu brutalitate de un ofițer belgian.

Clădirea O.N.U. Ședința Consiliului de Securitate. Se pune la vot o rezoluție. În dreptul măsutei pe care scrie „Belgia” diplomații sînt furioși. Au fost puși în inferioritate.

...Fostul deținut african devenit prim-ministru vrea din nou să pătrundă pe aerodromul Leopoldville. Este din nou oprit. De data aceasta de un ofițer cu semnul distinctiv al O. N. U. Se vede iarăși clădirea O.N.U. Dag Hammarskjöld, la tribună, justifică comportarea comandamentului O.N.U. în Congo. Delegații din Africa și Asia privesc încruntați. Reprezentanții S.U.A., Angliei, Franței și Olandei aplaudă frenetic. Christian Herter, secretarul Departamentului de stat al S.U.A., se apropie de Hammarskjöld și îl felicită.

★

Assuan. Începe construirea marelui baraj. Pe malul drept al Nilului, unde se va construi viitorul canal, are loc un miting. Vorbitoarii subliniază importanța barajului care se construiește cu ajutorul U.R.S.S. și care va permite Republicii Arabe Unite să-și ridice într-un viitor apropiat venitul național al țării cu 35 la sută. După miting se provoacă prima explozie a rocilor de pe traseul viitorului canal deversor.

★

Salve de tun spintecă tăcerea nopții. Ceasul arată ora 12. Pe străzile orașului Brazzaville populația cîntă și dansează

fericită în sunetele tam-tamului. Fostul Congo francez a devenit independent.

La o redacție se prezintă un caricaturist. Desenul său înfățișează un african marcind un gol în poarta apărată de un colonialist. Pe tabela de marcaj e scris scorul: 19—0.

— Publicați-o astăzi, cu prilejul proclamării independenței republicii Volta Superioară.

— O s-o publicăm, dar trebuie să modifice scorul. Pune 20. Tot azi devine independentă și Coasta de Fildeș.

★

Conferința unui consiliu de administrație dintr-o metropolă.

Președintele își continuă discursul:

— Nu trebuie să vă neliniștiți, messieurs. Concepția noastră despre independența coloniilor se deosebește foarte mult de concepția băștinașilor. Iată de pildă această colivie.

Privirile tuturor se îndreaptă spre colivia în care un canar culege câteva grăunțe.

— Vedeți, și canarul e independent — firește, în anumite limite. Esențialul e să menținem în aceste colonii pozițiile noastre economice, să putem face figură mai

onorabilă și mai convingătoare în chip de eliberatori și civilizatori ai acestor negri sălbateci...

★

Ședința Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Noile țări africane sînt primite în O.N.U. și reprezentanții lor iau cuvîntul. La tribună s-a urcat delegatul Republicii Mali.

— Propunerea Franței în legătură cu primirea țării mele în O.N.U. s-a făcut împotriva dorinței noastre. Protestăm cu tărie...

Prin această intervenție, delegatul Republicii Mali nu a vrut să spună că țara sa nu ar fi dorit cumva să intre în O.N.U. ci, pur și simplu, că se opune pretențiilor unor colonialiști de a apare în postura de „binefăcători” ai fostelor țări coloniale.

★

Spre deosebire de obișnuitele filme documentare „Anul Africii” nu se va încheia cu stereotipul cuvînt „sfîrșit”. Pentru că lupta continentului negru nu se termină în 1960. Lupta lui pentru eliberare depășește de sub jugul colonialismului, pentru progres, continuă. Uraganul anticolonialist e în plină dezlănțuire...

U. VĂLUREANU

Băștinașii din Republica Sud-africană au dat foc odioaselor pașapoarte care nu le dădeau dreptul de a circula decît în anumite zone ale propriei lor țări.

Oameni obișnuiți, sovietici...

Pe acea navă mică a cărei lățime e de numai 6 m. și a cărei lungime e de 15 m., au înfruntat — și au învins — oceanul dezlănțuit de un uragan puternic, cei patru tineri ostași sovietici A. Zigansin, F. Poplavski, I. Fedotov și A. Kriucikovski, denumiți, pe drept cuvânt, „eroii Pacificului”.

Lumea întreagă a fost cuprinsă de o profundă emoție aflind de uluitoarea istorie a celor 49 de zile petrecute de acești tineri pe mica ambarcațiune, împinsă în largul oceanului Pacific la o distanță de 1600 mile de țarm de un vânt năprasnic a cărui viteză a depășit 120 km. pe oră și de valurile furioase ce ajungeau uneori la înălțimea de 15 m.

— Acest lucru e de neînțeles! a exclamat unul din ziaristii americani care a stat de vorbă cu cei patru tineri, după ce au ajuns în Statele Unite. Știți, oare, dvs., ce fel de oameni sînteți? — i-a întrebat ziaristul plin de admirație.

I-a răspuns unul din tineri, caporalul Zigansin:

— Oameni obișnuiți, sovietici.

miniaturi

AL 12-LEA

Un om de statură potrivită, cu păr negru, suplu în mișcări, elegant fără căutare, spiritual fără ostentație. Îl știe toată Uniunea Sovietică. Și îl iubește. E directorul unui teatru unic în felul lui: Teatrul de miniaturi din Leningrad. Îl cheamă Arkadii Raikin.

11 actori și Raikin. Asta e toată trupa. 12 oameni și o orchestră. Cîteva perdele... cîteva sugestii de decor... un cer leningrădean... Și mult, mult lirism. Și mult, mult umor.

Un șansonetist? Și asta. Dar nu numai atît. Un actor de comedie? Și asta. Dar încă nu e totul. Un mim. Un fanterist. Un foarte original poet al scenei.

Iată-l în fața cortinei, în bătaia reflectoarelor. Îi auzi fiecare șoptă, aproape, lîngă tine, parcă numai pentru tine rostită. Despre ce vorbește? Despre Leningradul lui, despre nopțile albe, despre îndrăgostii de pe cheiul Nevei, despre bune și rele, despre bulevarde și parcuri, despre vremuri de luptă și glorie, despre azi, și despre mîine... Cîte puțin despre toate. Despre TOT în miniatură. Și vorbește, și cîntă, și dansează, și imită... E în stare să joace singur, fără grimă, fără nici un artificiu, fără decor, o scenetă cu zece personaje. Fără să-și schimbe măcar haina: acum e un moș, acum o femeie, un copil, un îndrăgostit, bunica, o lume întreagă. Pentruca la sfîrșitul micii istorii cu tîlc pe care o povestește jucînd-o singur, să fie din nou el,

Epava pe care au navigat cei patru marinari sovietici

acolo, în fața cortinei, în bătaia albă a reflectoarelor, cu ochii lui mari și calzi și buni, puțin zîmbitori, puțin umezi de o permanentă emoție.

Uneori, nu știu de ce, Raikin își joacă cele zece roluri în zece costume diferite pe care le schimbă ca un prestidigitator. E într-adevăr un record de viteză. Dar parcă atunci când își joacă personajele în haina lui neagră, cu papion, acestea trăiesc mult mai adînc, mai adevărat. E un record mai mare. De talent. De artă.

Uneori, destul de des, lirismul lui Raikin face loc unei ironii ce merge de la nuanța cea mai fină pînă la satira atroce. Prea tare! exclamă unii. Cred că se înșală. Pentru că n-am văzut încă niciodată un artist care să știe atât de organic îmbina emoția lirică și verva satirică.

Raikin m-a făcut să înțeleg mai bine și pe viu, că trebuie să iubești foarte tare, foarte pasionat ca să poți batjocori din toată inima tot ce întunecă strălucirea a ceea ce iubești.

În „Miniaturile” lui, Arkadii Raikin face artă monumentală.

DOCTORUL

E o căsuță veche, vopsită în roșu și atât de contrastant liniștită cu zgomotoasa stradă Sadovaia de peste drum de Planetariul din Moscova. Am intrat de nenumărate ori în această casă. Și am simțit aceeași emoție oridecileori mă aflu în fața ușii pe care

mica tăbliță de metal galben poartă și azi inscripția „Dr. A.P. Cehov” ca pe vremea cînd „doctorul” locuia acolo. Am avut totdeauna certitudinea, o am și acum, și nimeni nu mă va putea vreodată convinge de contrariu, că în căsuța de pe Sadovaia, Anton Pavlovici trăiește și azi, și că numai întîmplarea a făcut ca oridecileori am trecut pe la el să nu fie acasă.

Ultima oară cînd l-am vizitat, a fost într-o duminică de toamnă, după noaptea de neuitat cînd a pornit prima rachetă spre lîună. Bineînțeles, nu era nici de data asta acasă. Am ieșit și m-am așezat pe o bancă în apropiere, una din băncile acelea largi și prietenoase de care sînt pline bulevardele și parcurile Moscovei. Sedeau lîngă mine un băiat și o fată. Se țineau de mîini și se priveau în ochi. Și tăceau. Așa cum numai pe bulevardele Moscovei sau pe cheiul Nevei oamenii știu să se privească în ochi și să tacă. Fata mîngia ușor, cu o înfinită tandrețe, mîna băiatului. La un moment dat, i-am auzit vocea. Dar parcă nu erau vorbe. Erău mai curînd gînduri, atât de puternice că se auzeau. Fata șoptise: „La tine totul îmi place... totul e frumos!...”

Am mai stat puțin pe bancă, apoi m-am ridicat. Se făcuse tirziu. Doctorul Cehov nu se întorsese. Am plecat cu convingerea că se află peste drum, printre oamenii care făceau coadă la Planetariu și că nu va veni curînd pentru că se strînsese lume multă să afle noutăți despre rachetă.

De atunci a trecut destulă vreme. Dar am mereu în fața ochilor căsuța veche, vopsită în roșu de pe Sadovaia și în urechi îmi sună cuvintele acelei atât de obișnuite fete sovietice ca o replică dată de oamenii de azi cunoscutelor cuvinte ale lui Astrov: „La om totul trebuie să fie frumos: și fața și îmbrăcămintea și sufletul și gîndurile...”

Traian ȘELMARU

La poalele munților Stara-Planina

Pașii mi-au fost purtați într-o zi la cea mai nouă și la cea mai mare construcție a Bulgariei: Combinatul metalurgic de lîngă satul Crenicovți. El se găsește la numai 18 km. de Sofia, la poalele munților Stara-planina.

În momentul de față, aici nu există încă un combinat; nu s-au înălțat încă deasupra pămîntului nici măcar pereții de beton. Dar de pe acum combinatul trăiește în visurile celor 5.000 de muncitori și ingineri veniți aici din toate colțurile țării. Cu brațe puternice și inimi fierbinți, ei pornesc să construiască o nouă și puternică unitate industrială a Bulgariei. Și nu peste prea multă vreme, mașinile vor începe să fumege, mașinile să funcționeze, iar constructorii își vor lua lădițele și vor porni din nou spre alte locuri.

Constructorii viitorului combinat se află acum pe un cîmp gol. La nord se profilează munții Balcani, iar aici, pe șes, mașinile nivelează terenul și îl pregătesc pentru construcția viitoarelor secții. Pe drumurile prăfuite circulă neconținut camioane. Ele cară ciment, piatră, nisip și duc în alte părți pămîntul sapat. Betonierele buie în mod ritmic. Sub ele se înșiruie camioanele basculante care transportă betonul ce urmează să fie turnat la temelii.

Pînă la sfîrșitul anului 1965 trebuie să se construiască întregul complex al Combinatului metalurgic. În apropierea Combinatului există mine noi din care se vor extrage anual cinci milioane tone de minerul, volumul total al minerului de fier de la Crenicovți fiind evaluat la 250 milioane tone. O uzină chimică va prelucra un milion de tone cărbune de coac; aceeași uzină va produce 20 de produse chimice diferite. Uzina metalurgică va avea o producție de 1.500.000 tone fontă, 1.300.000 tone oțel și 1.000.000 tone laminate. Cînd combinatul de la Crenicovți va intra în funcțiune, pe cap de locuitor vor reveni cîte 225 kg. metal față de 27 kg. în 1958.

Combinatul metalurgic din Crenicovți va fi cea mai mare întreprindere din Bulgaria. Aici vor lucra peste 15.000 de oameni, din care 1200 ingineri. Mașinile și utilajele combinatului vor fi egale, în tonaj, cu mașinile și utilajele tuturor uzinelor și fabricilor construite în timpul puterii populare din țara noastră.

A. ANDREEVSKI

Sofia

VIZIUNEA VIITORULUI

Cînd am pîrîdit în expoziția „Cehoslovacia 1960”, am fost reținut îndeosebi de două aparate, a căror prezență în marea hală mi-a părut semnificativă: manipulatorul „M 22” — un robot, cu brațe de cauciuc, care manevrează un întreg laborator de sticlute, pensete, soluții chimice — și pantograful, ale cărui brațe desenează imagini perfect autentice pe un ecran alb, comandat fiind de muzica înregistrată pe bandă de magnetofon. Manipulatorul cu comandă automată „M 22” execută cîteva zeci de operații asemenea unui om viu. Nu știi ce să admiri mai mult: varietatea mișcărilor sau precizia lor.

Pantograful imaginează un pictor, al cărui creier este plămuit din... melodii. Poate că acei care l-au creat s-au gîndit la ziua cînd, eliberat de servituțile multor taine încă ferecate ale firii, omul își va plămădi existența numai din fire de lumină. De altfel, încă de pe acum, omul reconstituie, pe cale industrială, ceea ce natura i-a dăruit mai gingaș: simțurile. Cu ajutorul radio-izotopilor, instalații speciale măsoară fără greș conductibilitatea sau umiditatea. Instalațiile sînt perfect automatizate.

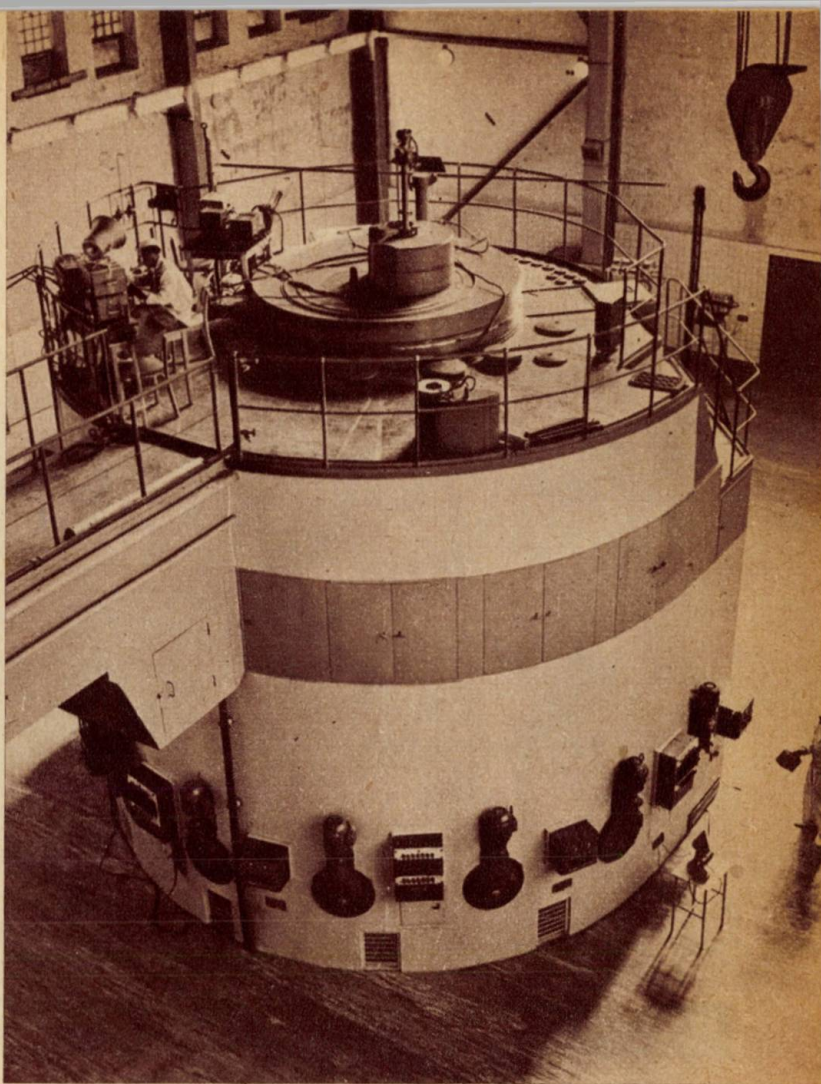
Deci, stimulat de imaginea pantografului pictor, am investigat viitorul automatizării, la institutul aflat în cartierul Karlin din Praga.

— Ce înseamnă — în cifre — automatizarea, de pildă, în industrie?

Răspunsul a fost simplu:

— În unele cazuri, scăderea numărului de muncitori pînă la 90 la sută. Dar nu numai atît, ci și economii de materiale și materii prime de ordinul miliardelor.

Omul căruia-i vorbeam a rămas apoi puțin pe gînduri. Apoi, cu însuflețire — pentru că un constructor al zilelor noastre, în socialism, are mult dintr-un poet — a subliniat: — Ceea ce se urmărește în Uniunea Sovietică, în Republica Socialistă Cehoslovacă, în patria dvs, ca și în toate

Reactorul atomic al Institutului pentru cercetări nucleare din R.S. Cehoslovacă.

țările socialiste, este ca, într-un timp pe cît posibil mai scurt, să ridicăm tehnica la nivelul principiilor comunismului. Să parcurgem, adică dintr-un salt, o distanță egală cu aceea dintre microscopul optic și microscopul electronic. Dacă cel dintîi mărește un corp de 1400 ori, să zicem, cel din urmă ni-l arată de 200—300.000 de ori mai mare. Un asemenea microscop se construiește acum la Brno. Ca să folosesc o metaforă, un om de statura dumată ar fi putut — sub acțiunea microscopului optic — să ajungă cu fruntea pînă la creștetul piscurilor celor mai înalte ale munților Tatra. Dimpotrivă, microscopul electronic te-ar proiecta pînă la 350—400 km. Vorbești de gigantism? Da, viziunea socialismului pipăie zonele în care evoluează sputnicii.

Praga

Horia LIMAN

În Polonia: munții Tatra văzuți dinspre Cesia Szyja.

În zilele lui septembrie și ale începutului lui octombrie în 1960, la Varșovia, s-a simțit parcă mai prezentă ca niciodată vestita toamnă de aur poloneză, atât de cîntată de poeți. Tocmai în aceste zile, pentru prima oară de la eliberare, s-au sărbătorit „Zilele Varșoviei”, un nou prilej de a face un bilanț, de a porni mai avîntat la continuarea refacerei orașului, la înfrumusețarea lui. Timp de o săptămîină, „Zilele Varșoviei” s-au desfășurat nu numai cu fast, cîntece și dansuri dar și cu muncă încordată, cu dăruire a multor ore din timpul liber.

„ZILELE VARȘIVIEI”

Mii de muncitori, intelectuali, tineri, elevi și studenți, sportivi, artiști, ostași și-au avut clipele lor de bucurie luînd parte la manifestările cultural-sportive organizate în cinstea acestor zile. Au atras în mod deosebit atenția interesantele întreceri de pe Vistula ale bărcilor cu motor, ori prezentarea de

către ziaristi și actori în piața „Orașului Vechi” a unor „ziare vii” nescrise, cuprinzînd istoria orașului.

Tot în aceste zile, de un mare succes s-au bucurat concertele, soliștii și orchestrele simfonice din diferite țări participante la manifestarea internațională a „Toamnei varșoviene”. Printre acestea, s-au numărat orchestre din U.R.S.S., Japonia, Franța, Cehoslovacia și altele. Septembrie 1960 a fost trăit aici sub lozinca: „Să înfrumusețăm Varșovia”.

La chemarea comitetului orașenesc al P.M.U.P. și a organizațiilor de masă, peste

5000 de cetățeni din diferite puncte ale orașului acționau zilnic cu lopata și tirnăcoșul. Multe străzi, piețe au fost amenajate și curățite. Multe locuri virane au devenit colțuri verzi și grădini. Mai mult de 100.000 de cetățeni au muncit cu elan la înfrumusețarea orașului.

„Zilele Varșoviei” ne-au amintit că, în cei 16 ani de la eliberare, capitala Poloniei este nu numai un puternic centru politic și industrial unde se află 1660 de întreprinderi cu circa 160.000 muncitori, dar și cel mai de seamă centru cultural. Recent, statisticile au arătat că unui varșovian îi revin în medie 14 cărți anual, iar 7,5 la sută din totalul locuitorilor sînt cititori permanenți ai bibliotecilor. Varșovia numără azi 18 teatre și zeci de cinematografe. În medie există cîte 16 locuitori pentru fiecare loc la teatru și cîte 40 pentru un loc la cinematograf.

În zilele însoțite ale lui septembrie, mii de studenți varșovieni, întruniți într-un grandios miting în Piața Victoriei, au manifestat pentru pace și prietenie între popoare, dezarmare și obținerea unor rezultate bune la ultima sesiune a Adunării Generale a O.N.U. Ei și-au manifestat protestul și indignarea față de acțiunile forțelor revanșarde militariste vest-germane, care renasc rapid cu ajutorul forțelor imperialiste din S.U.A.

...Pe drept cuvînt Varșovia poate numi „Zilele Varșoviei” și zile ale luptei pentru pace, căci numai în pace se poate clădi și înfrumuseța orașul.

Gh. GHEORGHITĂ

Varșovia

Tehnica nouă în R. D. G.

O mașină electronică analogică de calcul

Un colectiv al întreprinderii „Archimede” din Glashütte (R.D.G.) a realizat în colaborare cu oamenii de știință de la școala superioară de electrotehnică din Ilmenau, o mașină electronică analogică de calcul. Noua mașină poate fi folosită multilateral în știință și tehnică, în special la rezolvarea ecuațiilor diferențiale neliniare. Ea rezolvă aceste ecuații în cîteva secunde, în timp ce unui matematician i-ar trebui cîteva zile. De asemenea, mașina poate fi folosită la cercetări de bază în diferite alte domenii — în electronică, în tehnica nucleară.

Batoză mobilă de treierat

În R. D. Germană a fost construită prima batoză mobilă de treierat cereale complet automatizată. În timp ce mașinile obișnuite treieră într-o oră doar două tone de grâu, porumb sau orez, noua mașină mobilă poate treiera circa 6 tone pe oră. Ea poate funcționa cu combustibil lichid, gaze sau energie electrică.

Conveiere complet automatizate

Recent, la fabrica de ceramică din Hermsdorf, regiunea Gera, a fost dat în exploatare de probă un conveier complet automatizat pentru producția condensatorilor din ceramică. El efectuează 11 procese de muncă, care înainte se executau în cea mai mare parte manual. În trei schimburi, conveierul produce 57.600 de condensatori din ceramică. El va fi deservit de un specialist ajutat de doi muncitori care vor efectua munca făcută înainte de 69 de persoane.

Instalații moderne pentru descărcarea petrolului

În urmă cu cîteva luni, a fost terminată în noul port din Rostock (R.D.G.) construirea sectorului de descărcare a petrolului din tancurile petrolifere. Acest sector are în majoritate instalații moderne de pompe și conducte care asigură descărcarea directă a vaselor petrolifere în vagoane cisternă.

Un nou vas pentru instalarea de cabluri submarine

Anal acesta a fost dat în folosință un nou vas pentru instalarea de cabluri submarine. Noul vas, care poartă numele „Einheit”, poate instala cabluri atît în ape curgătoare, cît și în lacuri și în mare la o adîncime de 18 metri. În felul acesta cablurile submarine sînt ferite de eventualele distrugeri provocate de circulația vaselor. Darea în exploatare a noului vas constituie o nouă etapă în mecanizarea construirii unor linii de cabluri submarine.

Tinerețea unui bătrîn oraș

Așezat pe șoseaua ce duce de la Budapesta spre sud-vest, la lacul Balaton, orașul Székesfehérvár este una din cele mai vechi așezări de pe pământul Ungariei. Inceputurile lui se pierd undeva în negurile trecutului, în vremurile cînd purta numele de Alba Regia și cînd în locul șoselei betonate de azi ducea spre el unul din drumurile construite de romani. Tot pe aici au trecut și străbunii poporului ungar, cînd sub conducerea lui Arpad s-au așezat pe aceste meleaguri. Tot aici, în anul 1848 forțele revoluționare ungare au dobîndit prima lor victorie împotriva tiraniei Habsburgilor.

Istoria a vrut ca acest oraș să fie martor și al evenimentelor care au adus marea cotitură în viața poporului ungar: aici a fost oprită ultima contraofensivă a hoardelor lui Hitler, după care a urmat eliberarea Ungariei de sub fascism.

De atunci a trecut mai bine de un deceniu și jumătate și noua viață care pulsează azi pe tot întinsul Ungariei a transformat din temelii și bătrînul Székesfehérvár și pe locuitorii săi. Atmosfera semifeudală care mai domnea cu 15 ani în urmă în acest oraș aproape lipsit de industrie, a cedat locul vieții clocotitoare a construcției socialiste. Pe locul vechiului atelier de vopsitorie a răsărit una din cele mai importante uzini de vopsit textile din țară. A fost construită o mare uzină de aluminiu, o uzină de motoare, o centrală termică și o serie de alte întreprinderi industriale în care se produc diferite bunuri între care și piese pentru aparate de radio și televizoare.

Mulți din foștii țărani iobagi de pe latifundiile grofilor ce se întindeau dincolo de oraș, au devenit muncitori în noile fabrici. Pentru ei a fost ridicat un cartier întreg de blocuri noi, înveselit cu spații verzi contrastînd puternic cu poarta veche a orașului în stil baroc.

Bătrînul Székesfehérvár trăiește azi o nouă eră a istoriei sale multiseculare, cea mai frumoasă din toate — adevărata sa tinerețe.

EROINA

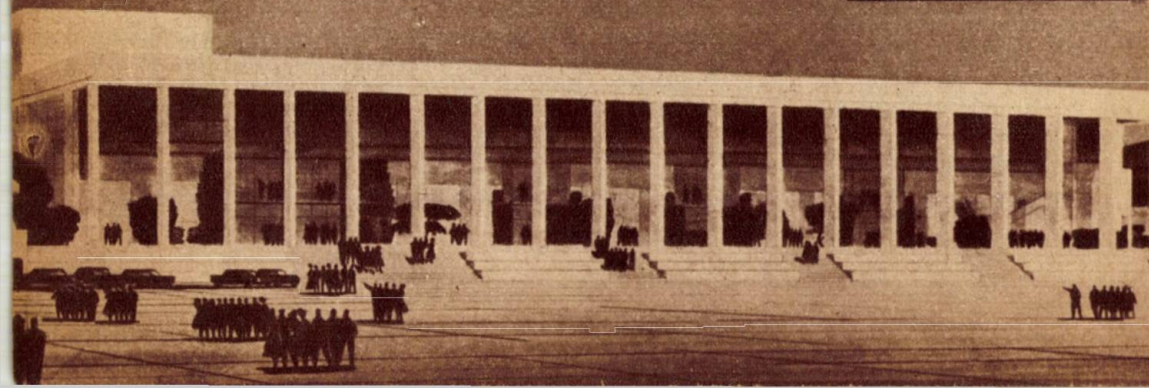
În anul 1950 Vita Konomi a hotărît să plece la Tirana pentru a urma cursurile școlii profesionale cu gîndul de a deveni țesătoare.

Părăsind satul natal, Morostar, Vita a terminat școala profesională odată cu intrarea în producție a Combinatului textil, fiind repartizată în una din secțiile de țesătorie. Muncind cu dragoste și devotament, ea a reușit să devină fruntașă.

Un moment important în activitatea ei a fost acela cînd a aflat despre inițiativele Valentinei Gaganova, Erou al Muncii Socialiste din U.R.S.S. În scurt timp, tînăra țesătoare din Tirana a hotărît să-i urmeze exemplul. Astfel, Vita Konomi a cerut să fie repartizată la o brigadă rămasă în urmă, urmînd ca brigada ei fruntașă să fie preluată de una din colege. Noua brigadă nu reușea să-și îndeplinească planul decît în proporție de 76%. Ea a început să-și împărtășească experiența sa muncitoarelor din brigadă și să le ajute zi de zi. Brigada a început să dea un randament mai mare.

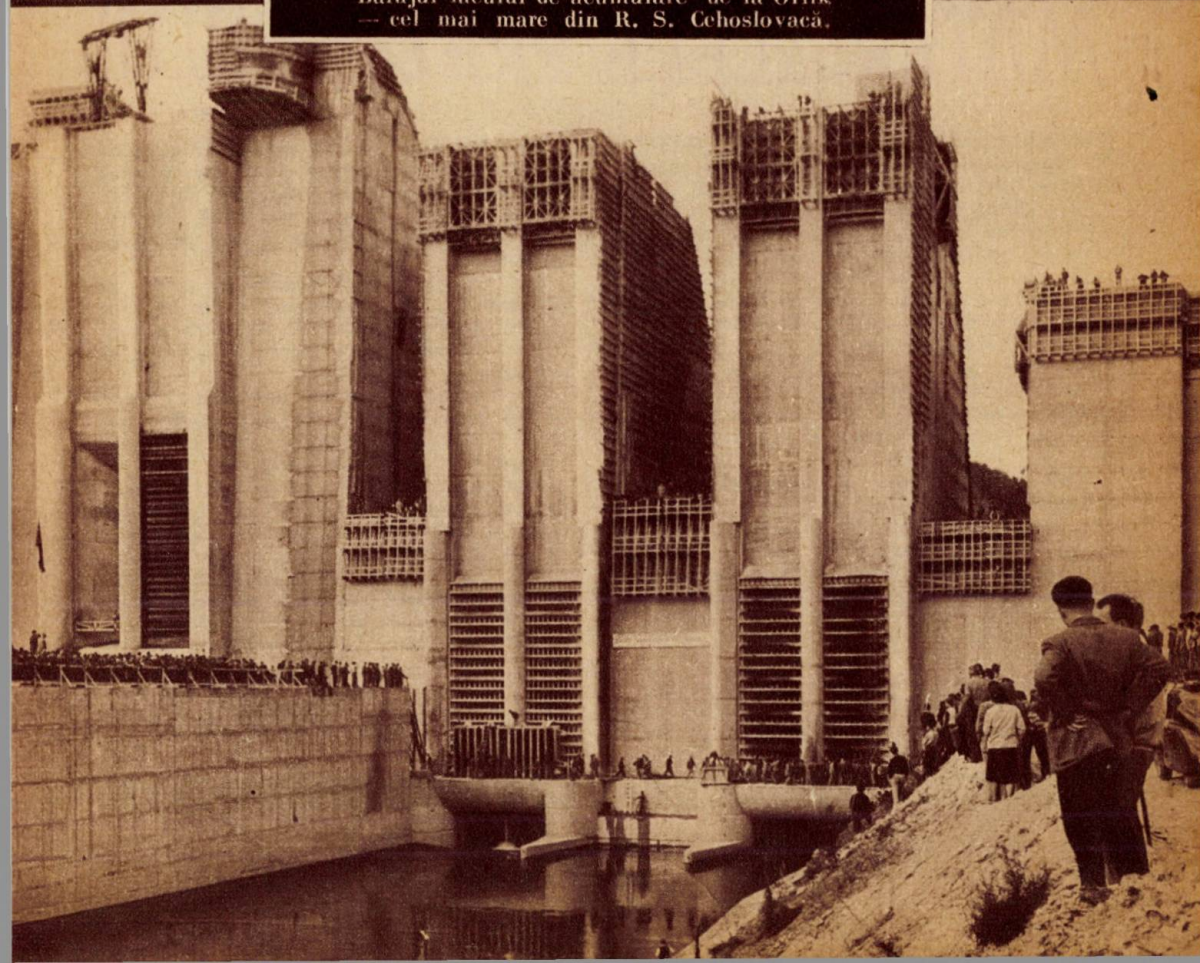
După ce a reușit să facă din această brigadă rămasă în urmă una fruntașă, Vita Konomi, în prezent Erou al Muncii Socialiste din R.P. Albania, s-a hotărît să preia conducerea unei alte brigăzi codașe. Și această brigadă a cărei conducere a preluat-o a trecut în rîndurile celor fruntașe...

Macheta Palatului Culturii — în construcție în centrul Tiranei

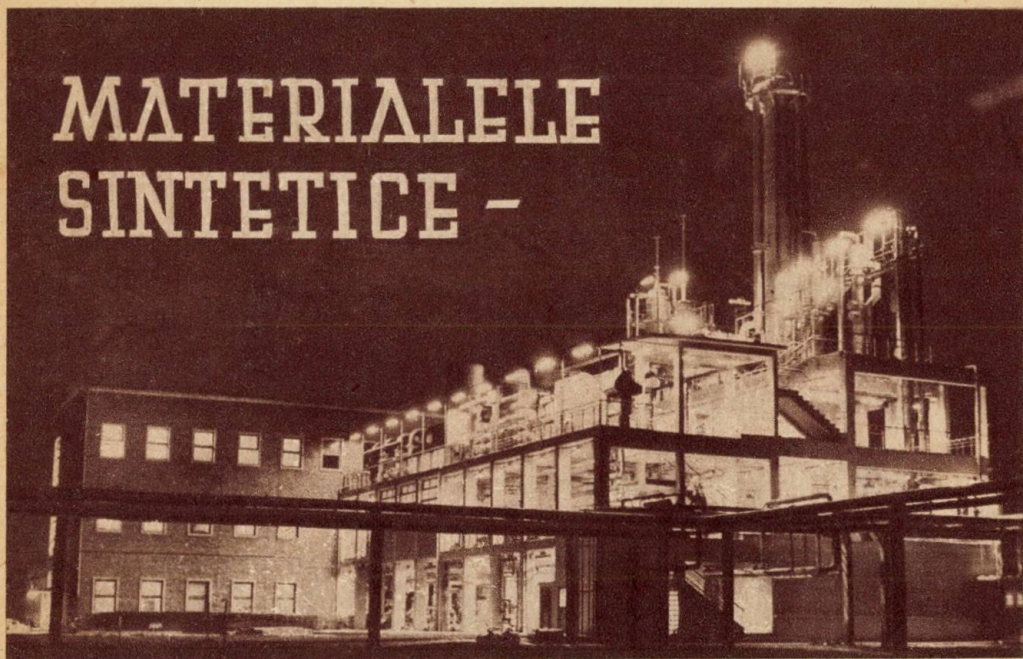

Sus: Vedere din Sofia; în clișeu de jos:
Barajul lacului de acumulare de la Orlik
— cel mai mare din R. S. Cehoslovacă.

MATERIALELE SINTETICE -

MATERIALELE PREZENTULUI

Cine și-ar putea închipui viața de astăzi lipsită de coloranți, medicamente, cauciuc sintetic, mase plastice, fibre sintetice, detergenți sau de insecticide! Dar citii cititori își vor fi pus oare întrebarea cum se realizează aceste produse?

Istoria lor începe de fapt în 1828, an în care s-a realizat sinteza chimică a ureei, sinteză care a dat o lovitură zdrobitoare teoreticienilor care susțineau că omul nu va putea realiza niciodată pe cale de sinteză substanțele existente în natură. Această descoperire a fost urmată în anul 1856 de obținerea primului colorant sintetic.

Anii 1897—1899 — descoperirea vitaminelor și a aspirinei, 1900 — descoperirea primei mase plastice sintetice — bachelita — și a cauciucului sintetic, 1935 — apariția sulfamidelor, 1938 — apariția fibrelor sintetice și 1941 — descoperirea insecticidelor moderne, reprezintă numai câteva din etapele dezvoltării chimiei de sinteză.

În prima etapă de dezvoltare a industriei chimice de sinteză, materia primă de bază au reprezentat-o gudroanele și gazele rezultate la obținerea cocsului metalurgic. Un avânt deosebit l-a căpătat chimia de sinteză prin folosirea drept materii prime

a țițeiului și gazelor naturale. În prezent aproximativ 40—50 la sută din totalul materialelor sintetice fabricate în lume, folosesc drept materii de bază diferite fracțiuni petrolifere, gaz metan sau gaze de sondă.

Țara noastră, deși bogată în petrol și gaz metan, nu a cunoscut decît în anii regimului de democrație populară o dezvoltare apreciabilă în domeniul producției materialelor de sinteză.

Bazele unei adevărate industriei chimice au fost puse începînd din anul 1948 — an în care industria, băncile, mijloacele de transport au fost naționalizate.

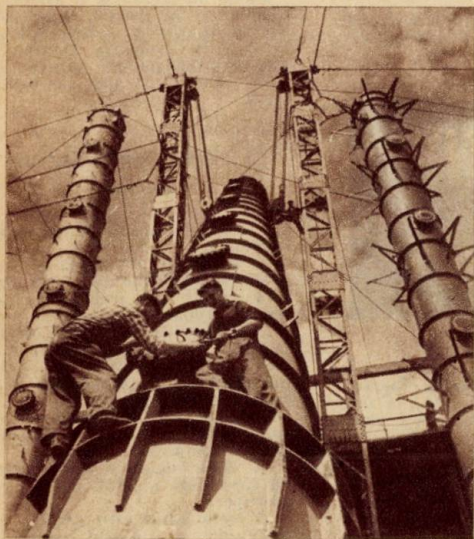
Într-un interval de timp relativ scurt au fost create noi ramuri ale industriei chimice, în deosebi acelea care produc materiale de sinteză: industria de medicamente, de coloranți, de mase plastice, fire și fibre sintetice, produse pentru combaterea dăunătorilor și detergenți. Producția globală a industriei chimice din anul 1959 a fost de 5,2 ori mai mare decît cea realizată în 1950, ea reprezentînd 7,3 la sută din producția industrială a țării. O parte importantă din această producție o reprezintă produsele sintetice.

În domeniul maselor plastice, se produc curent în momentul de față bachelită,

aminoplaste, poliamide, clorură de polivinil, acetat de polivinil, sticlă organică și rășini sintetice pentru sectorul de lacuri și vopsele. De asemenea se prelucrează curent polietilena și polisterenul. Aceste produse au o largă utilizare ca articole tehnice și de larg consum, adezivi și mase de spaclu pentru construcții, materiale folosite în sectorul agricol și altele.

Anul 1959 a însemnat începutul unei puternice industrii de fibre sintetice, prin punerea în funcțiune a uzinei de la Săvinești. Firele și fibrele fabricate aici au fost transformate în sute de mii de metri patrați de țesături și mari cantități de tricotate.

Apărută în anul 1949, industria de coloranți a ajuns ca în prezent să asigure majoritatea nevoilor interne, realizând aproximativ 180 de sortimente de coloranți cu nuanțe vii și rezistente la lumină și spălare.

România cunoscută în trecut ca una din țările cu mortalitate infantilă extrem de ridicată, a reușit să înlăture această pată rușinoasă. La scăderea mortalității și la menținerea sănătății populației au avut și au o contribuție importantă medicamentele fabricate în țară. Cele aproximativ 700 de sortimente realizate în prezent sînt bine cunoscute nu numai în țară, dar și peste hotare. Produsele sintetice de spălat — detergenții — reprezintă de asemenea o importantă realizare.

La realizarea tuturor obiectivelor menționate, am primit permanent ajutorul Uniunii Sovietice. Întreprinderi noi, cum este fabrica de antibiotice de la Iași, noi secții de coloranți, mase plastice și insecticide au fost realizate cu sprijinul tehnicienilor și al utilajelor din Uniunea Sovietică.

Dacă pînă acum materialele sintetice au fost prezentate ca un rezultat al prezentului, nu mai puțin importante vor deveni ele în următorii 6 ani. Grandiosul program de dezvoltare a industriei chimice care rezultă din hotărârile Congresului al III-lea al P.M.R., deschid perspective nebănuite sectorului sintezei organice. ...50.000 tone cauciuc sintetic, 95.000 tone mase plastice, 13.000 tone fibre sintetice, 26.000 tone produse pentru combaterea dăunătorilor, la care se adaugă mii de tone coloranți și detergenți, sute de noi produse farmaceutice — iată unde vom ajunge în anul 1965.

Noi materiale textile, noi tipuri de încălțăminte, mai multe produse alimentare, locuințe confortabile mobilate după gusturile cele mai exigente, reprezintă cîteva din importante rezultate ale fabricării materialelor sintetice.

În clișeu de sus, un aspect de pe șantierul combinatului de cauciuc sintetic de la Borzești; în clișeu din dreapta: în atelierul secției injecții al fabricii de mase plastice „București”

VERIFICAȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE DESPRE

Vi se pun în cele ce urmează, 10 întrebări, la care sînteți invitați să răspundeți. Pentru verificare, răspunsurile corecte le găsiți mai departe.

În raport cu exactitatea răspunsului, puneți-vă nota pe care o meritați, de la 1 la 10, după indicațiile pe care le dăm la fiecare întrebare.

Dacă ați obținut între 95—100 de puncte, vă felicităm. Înseamnă că aveți foarte bune cunoștințe privind asigurarea sănătății copilului dv. și nu vă rămîne decît... să aplicați întocmai cele știute atît de bine.

Dacă ați obținut 50 de puncte sau mai puține, drept penalizare, recitiți în trei zile consecutive răspunsurile corecte..

INTREBAREA I:

Care sînt cele mai eficace mijloace naturale de călire a organismului? (Sînt patru, dacă indi-

INTREBAREA IV-A:

Care sînt formele călirii copilului prin aer curat? (Trebuie indicate patru forme pentru care căpătați nota 10; la indicarea a trei forme, căpătați nota 8, la două — nota 6, iar la una — nota 4).

INTREBAREA V-A:

Despre băile de aer. a) De la ce vîrstă putem expune copilul dezbrăcat complet, acțiunii aerului cald? b) La ce temperatură a aerului putem face baia de aer copilului mic? c) Care este durata totală a expunerii copilului la baia de aer? d) Care este semnul principal că baia de aer nu-i prieste copilului și trebuie întreruptă? (Se punctează ca la întrebarea a III-a cu notele 10—8—6—4).

INTREBAREA VI-A:

Care sînt principalele forme de călire a organismului copilu-

lului? minimă trebuie să aibă apa în care se scaldă copilul? c) Care este durata admisă pentru scaldatul copiilor mici? d) Care este boala de piele mai frecventă pe care o poate lua copilul care face baie în locuri publice, dacă nu se șterge și pe picioare după scaldat? (Se notează ca la întrebarea VIII-a).

INTREBAREA X-A:

Despre gimnastica la domiciliu. a) De la ce vîrstă putem începe exercițiile de gimnastică cu copilul? b) Ce condiții trebuie să îndeplinească camera în care se face gimnastica? c) Ce trebuie să facă copilul după gimnastică? (Se notează ca la întrebarea a IX-a: 10 — 8 — 6 — 4 — 0).

Luati un creion și o hîrtie și răspundeți la fiecare întrebare. Verificați exactitatea răspunsului în cele ce urmează. Puneți-vă nota corespunzătoare, pentru fiecare întrebare și apoi faceți totalul.

Și acum iați răspunsurile

1. Soarele, aerul, apa și gimnastica.

2. Prima regulă a călirii este gradatia. Atît adulții, cît mai ales copiii, nu trebuie supuși brusc mijloacelor de călire. Astfel, nu trebuie să-i lăsăm de la început mult timp la soare sau să-i punem să se spele dintr-odată cu apă rece, dacă nu sînt obișnuți cu aceasta.

Călirea se face treptat, de la mai puțin la mai mult, pe măsură ce se obișnuiește corpul.

A doua regulă a călirii este să fie făcută regulat și fără întrerupere.

A treia regulă este tratarea individuală a fiecărui copil în parte. Individualizarea țării cu care aplicăm mijloacele călirii se face în raport cu particularitățile fiecărui organism în parte, cu starea de sănătate a copilului, în raport de bolile prin care a trecut etc. Acestea toate le poate aprecia numai medicul pediatru care urmărește creșterea și dezvoltarea copilului.

3) a) Băile de soare încep chiar de la vîrstă sugarului, dar nu sub 3—4 luni, cînd expunerea directă la soare a copilului dezbrăcat este dăunătoare.

b) Copilul mic va fi expus la soare la început cîte un minut pe săptămîni și pe sptate, mîrîndu-se durata expunerii cu 1—2 minute pe zi. După baia de soare, îl spălăm, îl ștergem și îl punem la odihnă în umbră.

UN JOC DISTRACTIV ȘI INSTRUCTIV PENTRU PĂRINȚI

cați 3 primiți nota 8, pentru indicarea a două mijloace primiți nota 6, pentru indicarea unui singur mijloc primiți nota 4).

INTREBAREA II-A:

Care sînt cele trei reguli generale ale călirii după care ne conducem cînd aplicăm oricare din mijloacele naturale? (Dacă indicați numai două reguli obțineți nota 6, pentru o regulă — nota 4).

INTREBAREA III-A:

Despre băile de soare: a) De la ce vîrstă putem expune copilul mic băilor de soare? b) Cum se face baia de soare? c) Care este durata totală a expunerii în raport cu vîrstă copilului? d) Care sînt semnele după care ne dăm seama că băile de soare nu-i priesc copilului și că trebuie întrerupte și consultat medicul? (Pentru răspuns bun la toate cele patru subpuncte, primiți nota 10; pentru răspuns bun la trei subpuncte — nota 8; pentru un răspuns bun la două subpuncte nota 6, iar pentru un singur răspuns bun, nota 4).

lui cu ajutorul apei? (Se cere a se indica patru forme, pentru care se acordă nota 10, la trei forme — nota 8, la două — nota 6, la una — nota 4, la niciuna, bineînțeles nota 0).

INTREBAREA VII-A:

Despre fricțiuni. a) De la ce vîrstă se pot aplica fricțiunile? b) Ce temperatură trebuie să aibă apa? c) Cum se face o fricțiune și d) Ce avem de făcut după fricționarea copilului cu apă? (Se dau note ca la întrebarea VI-a 10 — 8 — 6 — 4 — 0).

INTREBAREA VIII-A:

Despre stropire — duș. a) De la ce vîrstă se poate începe stropirea copilului mic cu apă? b) Care trebuie să fie temperatura apei în raport cu vîrstă copilului? c) Care este tehnica stropirii? d) Ce avem de făcut la terminarea stropirii? (Se notează ca la întrebarea a VII-a).

INTREBAREA IX-A:

Despre scaldat. a) De la ce vîrstă copiii, bine supravegheați pot începe scaldatul în bazine, lacuri, mare? b) Ce temperatură

CĂLIREA ORGANISMULUI COPILULUI

c) Durata totală a expunerii este:

la 3—4 luni...10 minute în total;
pînă la 6 luni...20 minute în total;
între 6 luni și un an... 1/2 de oră în total;
între un an și 3 ani... 40 minute în total

d) Băile de soare trebuie întrerupte dacă copilul devine neliniștit și indispus, doarme agitat și a pierdut pofta de mîncare. De obicei, copiii prea nervoși, cei care au boli de inimă sau au suferit de curînd o boală molipsitoare, nu suportă băile de soare. De aceea, băile de soare la copii trebuie efectuate numai cu consimțămîntul medicului pediatru.

4. Formele călirii copilului cu aer sînt:

- Aerisirea perfectă și continuă a încăperii;
- plimbările în aer liber;
- somnul în aer liber;
- băile de aer cu dezbrăcarea completă a copilului.

5) a) Băile de aer pot fi începute de la 2—3 luni. O baie de aer constă din expunerea copilului, complet dezbrăcat, la acțiunea aerului cald și plăcut, fie într-o încăpere, fie afară.

b) Dacă se face în încăpere (timpul de afară fiind răcoros), temperatura aerului trebuie să fie de 20—22°. Dacă se face afară odată cu încălzirea timpului, temperatura aerului trebuie să fie de cel puțin 22—24°.

c) Durata băilor de aer la copil mic începe cu 2—3 minute mîrîndu-se progresiv pînă la 1—1 1/2 oră.

d) Cînd copilului îi este frig și i se face „pielea de gîscă”, baia de aer trebuie întreruptă, iar copilul va fi fricționat, șters cu un prosop aspru și îmbrăcat.

6) Principalele forme de călire a organismului copilului cu ajutorul apei sînt:

- baia zilnică a copilului mic; spălutul zilnic pînă la brîu a copilului mai mîrișor;
- fricțiunile cu apă răcorită treptat;
- stropirea (dușurile) cu apă răcită treptat;
- băi în bazine, lacuri, riuri sau mare;
- spălutul pe picioare în fiecare seară, înainte de culcare.

7. a) Fricțiunile se pot aplica de la vîrsta de 6 luni.

b) Apa cu care fricționăm copilul va avea la început o temperatură de 30 grade și o scădem treptat pînă la 20 grade.

c) Fricțiunea se face cu un burete sau cu o mînușă moale

udată cu apă. Se fricționează pe rînd spatele, pieptul și membrele.

d) După ce am terminat de fricționat spatele, nu-l lăsăm ud pentru a trece la fricționarea pieptului și a membrilor, ci ștergem bine spatele cu un prosop uscat și aspru.

8. a) Ca și fricțiunile, stropirea se poate începe de la vîrsta de 6 luni.

b) Temperatura apei cu care stropim copilul trebuie să fie la început de 30—32 grade, iar la fiecare 3 zile, temperatura apei trebuie redusă astfel ca să ajungem pentru copiii mici la 22—20 grade (nu mai puțin!), iar pentru copiii preșcolari chiar la 18° grade.

c) Stropirea se face fie după băile de soare, fie independent de ele. În zilele călduroase, o facem afară, în aer liber, iar în zilele posomorite, în cameră.

Se așază copilul pe un grătar de lemn pentru a nu se murdări pe picioare. Apa trebuie turnată de la o înălțime de 40—50 cm dintr-o stropitoare sau dintr-un duș improvizat. Jetul de apă va fi îndreptat asupra gîtului copilului și nu asupra capului — în felul acesta e mai ușor suportat. În timpul stropirii, copilul instruit (cînd e mic, mînuit cu blîndețe) va oferi pe rînd suvoiiului de apă spatele, pieptul și părțile laterale ale corpului.

d) După stropire, trebuie cercetată pielea copilului pentru a vedea dacă nu are aspectul pielei de găină. Dacă acest lucru se observă, în mod repetat, trebuie consultat medicul pediatru pentru a stabili dacă stropirea mai poate fi continuată. După stropire, vom șterge copilul cu un prosop uscat și aspru.

9. a) După vîrsta de doi ani, copiii bine supravegheați pot face băi în bazine, lacuri sau la țarmul mării.

b) Apa pentru scăldat nu trebuie să fie mai rece de 20—30 grade.

c) Durata primei băi pentru copii este de 1—2 minute și apoi poate crește treptat.

d) În locurile de baie publică (ștranduri, bazine etc.) pielea în special între degetele picioarelor se poate îmbolnăvi de epidermofitie, cauzată de o ciupercă. Pentru a preveni îmbolnăvirea este suficient să ștergem bine picioarele (și între degete).

10. a) Gimnastica copilului este bine să înceapă chiar din a doua lună de viață, dar întotdeauna după sfatul medicului și sub îndrumarea sorei pediatre.

b) Gimnastica se face într-o cameră bine aerisită, luminoasă, la o temperatură de cca. 20 grade. Vara, se poate face în aer liber, într-un loc umbrat și ferit de curenți.

c) Exercițiile de gimnastică trebuie făcute în fiecare zi, la aceeași oră, înainte de a-l da copilului să mînce.

Durata sesiunii de gimnastică la sugari este de 10 minute. Cu timpul această durată se poate mări, fără a depăși la copiii mici, la 15—20 minute.

După terminarea exercițiilor fizice, copilul mic va fi învelit într-un cearceaf, șters bine, apoi îmbrăcat și lăsat puțin să se odihnească.

Tehnica gimnasticii potrivită fiecărei vîrste este stabilită de specialiști și trebuie urmată cu strictețe.

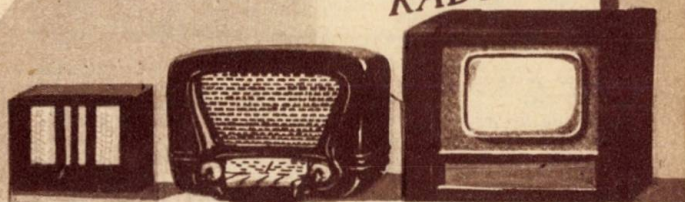

Folosirea aparatelor de radio, radioficare și televiziune fără autorizație constituie o contravenție la dispozițiile legale și se amendează cu de 12 ori taxele tarifare lunare plus despăgubirile civile.

DIRECȚIA GENERALĂ
POSTELOR ȘI TELECOMUNICAȚIILOR

**CARNET DE ABONAT
RADIO**

Achitarea abonamentului de radio, radioficare și televiziune în prima lună a trimestrului, vă scutește de majorări și amenzi pentru folosirea ilegală a aparatajului

PENTRU A PUTEA VORBI LA TELEFON

cu o persoană din aceeași localitate sau din altă localitate care nu are telefon, cereți telefonistei să vă servească o convorbire telefonică cu

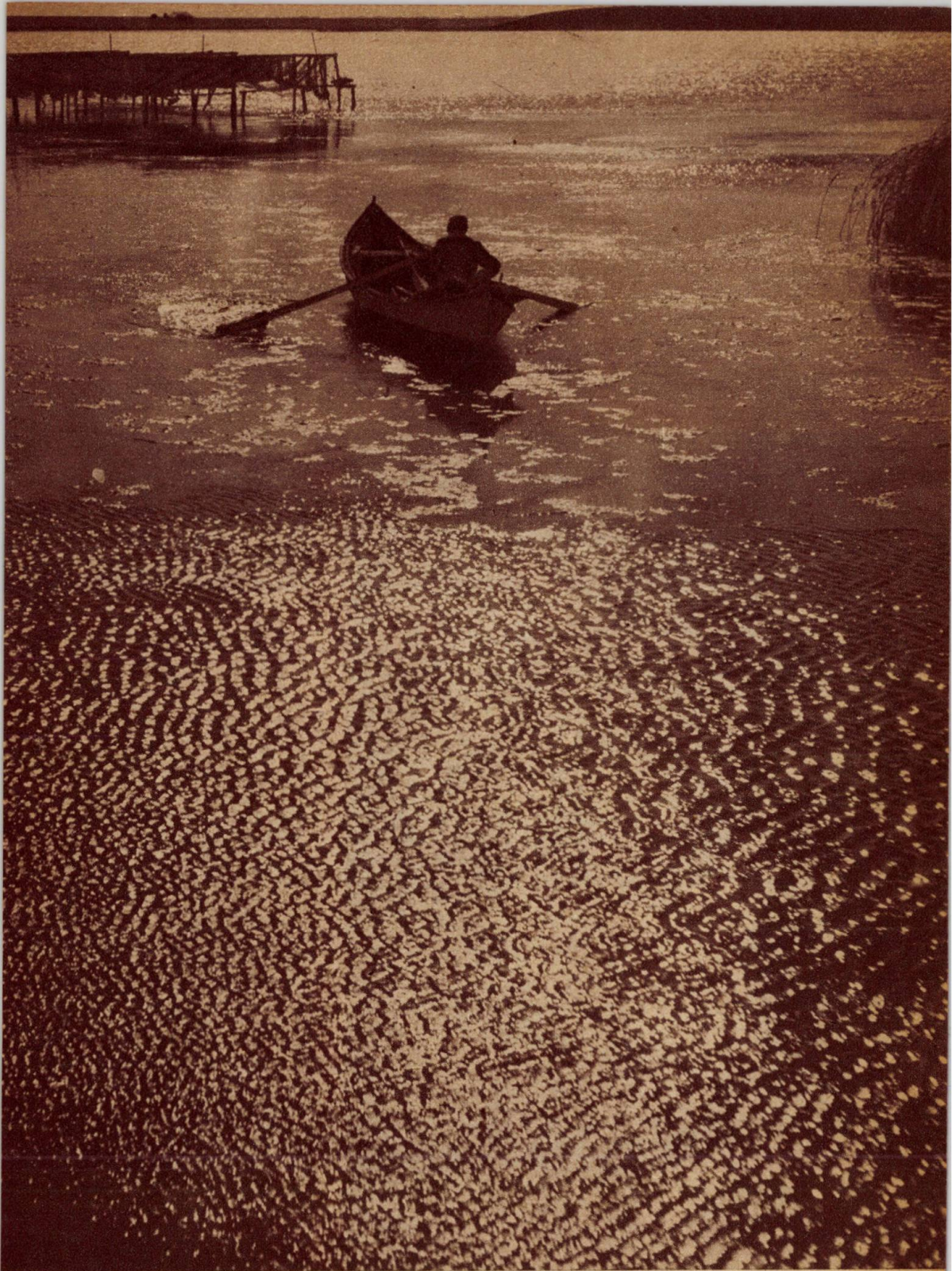
OFICIU P.T.T.R.

TELEFONARE

AVIZ

Prin avizul telefonic persoana indicată va fi chemată la cabina telefonică publică la ora cerută de dvs. Avizele telefonice se primesc către orice localitate din R.P.R.

Apa aprinsă în selipiri de aur... (vedere din Deltă)

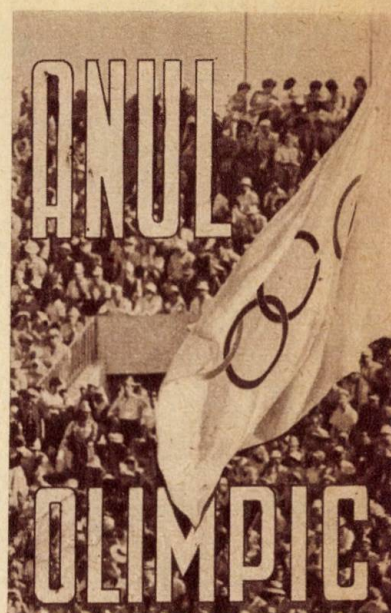
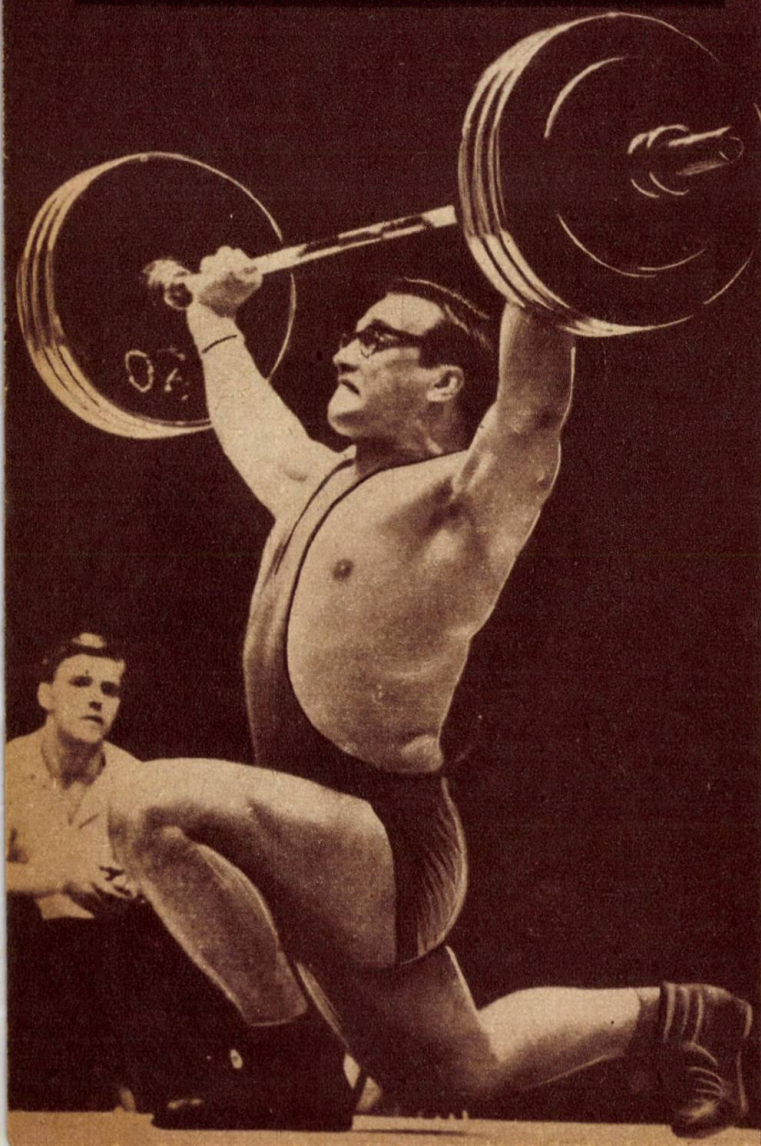
Triumful sportivilor din statele socialiste

In sport anul 1960 a fost dominat de desfășurarea Jocurilor Olimpice de iarnă și de vară, cele două mari evenimente care au concentrat în jurul lor interesul, pasiunea și speranțele întregii lumi sportive. La Squaw-Walley în munții Sierra Nevada și pe malul Tibrului, floarea tineretului sportiv de pe toate meridianele globului și-a dat întâlnire sub steagul alb, simbolul înfrățirii raselor și continentelor. Pe piriile albe ale munților, pe oglinda patinoarelor, pe covorul verde al stadioanelor, mîini albe,

negre și galbene s-au strîns cu sinceritate și căldură într-un gest care exprima simplu și convingător dorința tineretului din zilele noastre de a participa la luptele pașnice din stadioane, de a se cunoaște, de a trăi în bună înțelegere.

Precedate de pregătiri mai amănunțite și mai stăruitoare ca oricînd, Olimpiadele au oferit un spectacol sportiv plin de grandoare. Principalul lor punct de atracție a fost după cum era de așteptat duelul între cele două mari forțe ale sportului mondial,

„Cel mai puternic om din lume“ — halterofilul sovietic Iurii Vlasov — campion olimpic și recordman mondial.

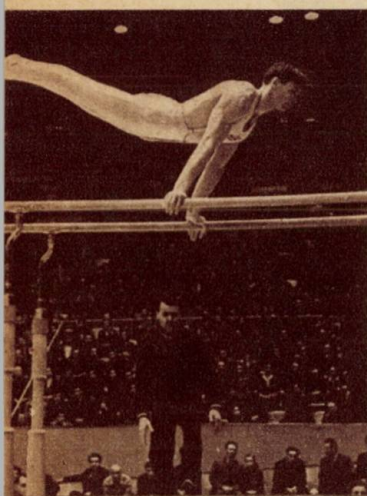

U.R.S.S. și S.U.A., duel care durează din 1952, data intrării pe scena sportivă mondială a reprezentanților Uniunii Sovietice. Confruntarea pe arenele olimpice a celor două mișcări sportive s-a soldat cu triumful deplin al sportivilor sovietici. Ca și în alte domenii, mersul impetuos înainte al U.R.S.S. s-a confirmat și în ceea ce privește sportul. Purtătorii tricourilor purpurii cu seceră și ciocanul s-au clasat pe locul întâi atât la Jocurile Olimpice de iarnă cît și de vară, dobîndind în ansamblu 124 medalii — 50 de aur, 34 de argint și 40 de bronz, în timp ce S.U.A. a obținut numai 81 de medalii — 37 de aur, 25 de argint și 19 de bronz.

La Squaw-Walley sportivii sovietici au obținut 7 medalii de aur, 5 argint și 9 de bronz; S.U.A. — 3 aur, 4 argint și 3 de bronz. La Roma U.R.S.S. a cîștigat 43 medalii de aur, 29 argint, 39 bronz; S.U.A. — 34 aur, 21 argint și 16 de bronz. Se aștepta ca lupta să fie mai strînsă, dar în timp ce S.U.A. au marcat un regres accentuat în atletism, U.R.S.S. s-a dovedit în progres și în plus a pregătit pentru Roma cîteva surprize traduse prin victoriile deosebit de frumoase obținute la ciclism (V. Kapitonov), yachting, (T. Pineghin), călărie (S. Filatov), scrimă (V. Jdanovici), discipline în care la Melbourne U.R.S.S. nici nu conta pe primul plan. Dezvoltarea armonioasă și multilaterală a sportului în U.R.S.S. și-a spus cuvîntul în Jocurile Olimpice. Succeselor obținute de sportivii sovietici li se adaugă și cele ale sportivilor din celelalte țări socialiste. Consultînd tabloul campionilor olimpici din 1960 vom vedea că din cele 177 de titluri atribuite la Squaw-Walley

și Roma, 70 aparțin reprezentanților U.R.S.S. (50), R.P. Ungare, R. P. Polone, R. P. Române, R.S. Cehoslovace, R.P. Bulgaria și R. D. Germane, iar celelalte 107 titluri se împart între reprezentanții a peste 20 țări capitaliste. Un alt fapt marcant al Olimpiadelor l-a constituit intrarea în familia sportivă a unor țări care erau absente la treburile Olimpiade pentru simplul motiv că se aflau încă sub robia colonială; La Roma sportivii din Ghana, Liberia, Nigeria, Uganda, Tunisia, Maroc, au defilat cu drapelurile țărilor lor alături de celelalte națiuni ale lumii. E bine știut că atleții de culoare de origine africană au câștigat multe medalii de aur la Jocurile Olimpice dar le-au câștigat pentru stăpînii lor, pentru Franța, S.U.A., Anglia și alte țări. La Roma, și aceasta pentru prima oară în istoria Jocurilor, un atlet african, etiopianul Bikila Abebe a cucerit o medalie de aur pentru țara sa.

În istoria sportivă anul 1960 va rămîne înscris ca anul uimitoarelor performanțe și recorduri pe care năzuința omului de a fi

De patru ori campion olimpic — gimnastul sovietic B. Șahlin.

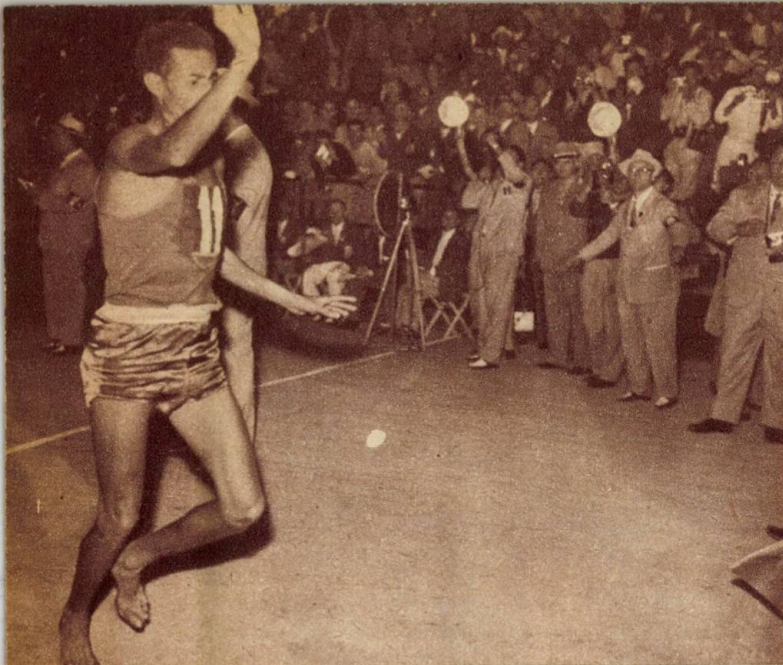
mai puternic, mai bun, mai îndemînatec, le-a realizat în lupta neîstovită cu limitele propriiei sale rezistențe, cu secunde și centimetrii. De cîte și de cîte ori am fost martorii infirmării scepticei teorii a limitelor posibilităților umane. Granțe ce păreau de netrecut au fost depășite considerabil. Nu de mult specialiștii scandinavi ai patinajului considerau că 40 de secunde pe 500 m. este o limită definitivă. La Squaw-Walley patinatorul sovietic Evghenii Grîșin, acest „Owens al gheții”, a realizat timpul de 39 secunde 6/10. A urmat apoi uluitoarea cascadă de recorduri atle-

Pe treapta cea mai înaltă a podiumului învingătorilor — campionul olimpic la tir, I. Dumitrescu

tice care au dat o strălucire neobișnuită anului sportiv ce s-a încheiat. Sfidînd parcă legile gravitației, Iolanda Balaș a sărit la înălțime 1,86 m., negrul John Thomas 2,228 m., tînărul sovietic de 18 ani Valeri Brumel 2,20 m. Armin Harry a dovedit că omul poate alerga cu 36 km. pe oră, parcurgînd suta de metri în 10 sec., „gazela neagră” Wilma Rudolph a alergat și ea 100 m. în 11”, polonezul Iosef Schmidt a sărit la triplu 17,03 m.; americanul Don Bragg a depășit granița celor 4,80 m. la prăjină; Babka a aruncat discul la 59,91 m.; Ozolina la suliță 59,47 m. iar Sevțova a parcurs 800 m. în 2,04 3/10 minute. Nici recordul vechi de 25 ani a lui Owens (8,13 m. la lungime) nu a mai rezistat: un frate al său de culoare, Ralf Boston, a atins o distanță de necrezut: 8,21 m. Două excepționale recorduri a stabilit atleta sovietică Tamara Press 17,78 m. la greutate și 57,15 m.

la disc. Ultima faptă atletică a anului a realizat-o sovieticul Piotr Bolotnikov care a bătut cu aproape 12 sec. recordul mondial a lui Vladimir Kuț pe 10,000 metri. Timpul său 28' 18" 8/10 este poate cel mai fenomenal rezultat al anului alături de recordul compatriotului său Iurii Vlasov, halterofilul care a uimit pe toți cei prezenți la Roma ridicînd o halteră de fontă în greutate de 202,5 kg. și stabilind recordul la trei stiluri cu performanța de 537,5 kg. Și fiindcă ne aflăm la capitolul realizărilor neobișnuite în sport nu trebuie să uităm nici performanța echipei de alpiști chinezi care la 25 mai 1960 a atins vrful Everest, 8.888 m., pentru prima oară prin versantul său nordic, după o fantastică ascensiune în timpul căreia le-a trebuit 7 zile pentru a urca 300 m. Alte nenumărate recorduri la atletism, natație, ciclism, haltere, tir, au căzut unul după altul adăugîndu-se la recolta de perfor-

Sportivul etiopian Bikila Abebe, învingătorul maratonului olimpic, trecând linia de sosire, la Roma.

manțe ale anului olimpic. Dar toate aceste performanțe care ni se par extraordinare vor fi poate de domeniul amintirilor peste cîțiva ani și după Olimpiada de la Tokio vom comenta probabil rezultate ce par acum de domeniul fanteziei. Îmbunătățirea tehnicii de antrenament, a alimentației, noile cercetări științifice asupra posibilităților corpului uman, răspîndirea sportului în toate țările vor asigura progresul său continuu și vor permite atacarea celor mai îndrăznețe recorduri.

Note bune sportului nostru

Marele examen al anului olimpic a fost trecut de sportivii romîni cu note de merit și cîteva excepționale. Iolanda Balas ne-a adus prima medalie de aur în atletism; la tir tradiția a fost continuată și am obținut un loc întâi prin Ion Dumitrescu; iar luptătorii care ne-au procurat cele mai mari satisfacții au cucerit o medalie de aur — Dumitru Pîrvulescu —, una de argint — Ion Cernea — și una de bronz — Ion Tăranu.

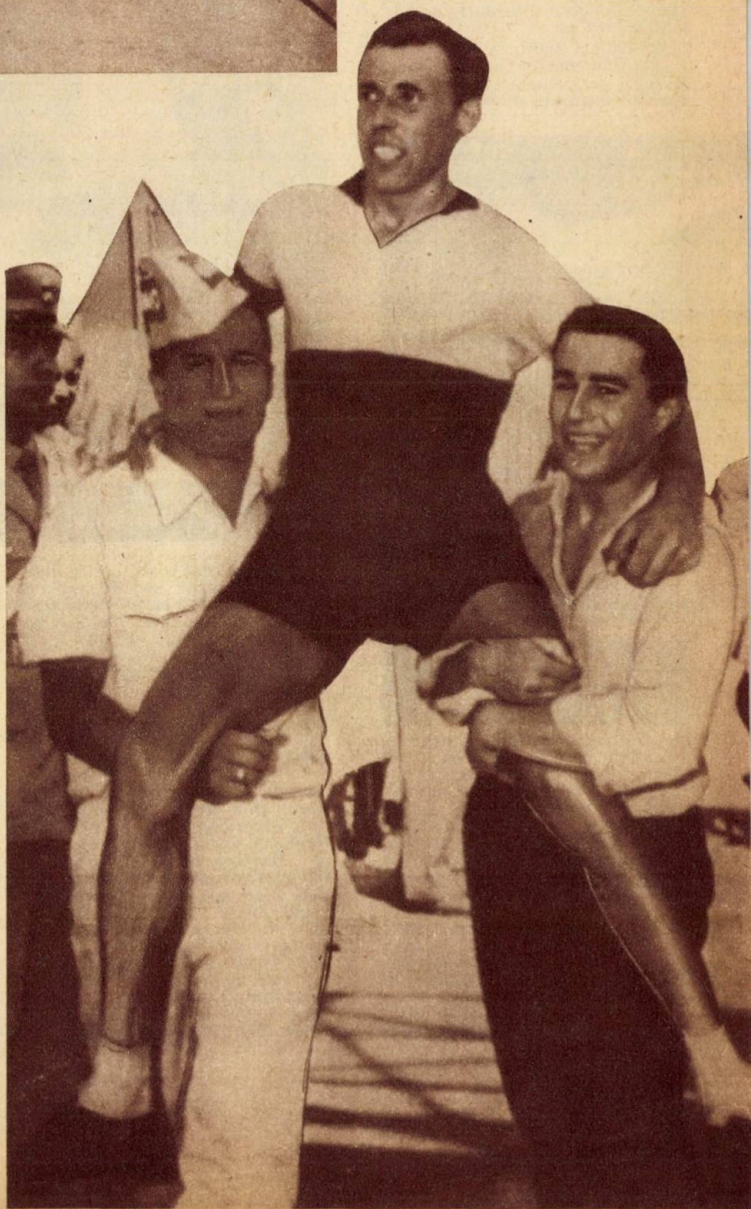
Un mare succes al sportului românesc a fost realizat de echipa

Muncitori tineri italieni poartă în triumf pe ciclistul sovietic Kapitonov—campion olimpic.

feminină la handbal, pentru a doua oară cîștigătoare titlului de campioană a lumii, în întrecerile desfășurate în Olanda. Răsunător a fost și succesul echipei de rugbi care a învins la București echipa Franței; bune rezultatele schiorilor tineri și ale motocicliștilor în cursa de șase zile din Austria, ele sînt pline de promisiuni; performanțele cicliștilor rutieri care au cîștigat curse în Franța și Italia (Ion Cosma) etape în Turul Iugoslaviei—s-au încheiat cu un dublu succes al echipei de tineret în Turul Romîniei de anvergură internațională cîștigat cu brio de Walter Ziegler.

Ne-au rămas datori prin comportări slabe boxerii, înotătorii, halterofilii, fotbalistii, dar să sperăm că și ei vor reuși să revină în pas cu celelalte discipline sportive din țara noastră.

I. GOGA

MARILE FILME ALE ANULUI 1960

„BALADA SOLDATULUI“

O producție „Mosfilm“, în regia lui Grigori Ciuhrai, cu Vladimir Ivașev și Janna Prohorenko în rolurile principale

...Iulie 1942. Pe unul din fronturile Marelui Război pentru Apărarea Patriei, un tânăr telefonist este atacat de două tancuri fasciste. Deși luat prin surprindere, el își înfringe teama și, cu ajutorul unei puști antitanc, incendiază unul și-l distruge pe celălalt. Ca răsplată pentru acest act vitejesc, el este propus spre decorare, dar — la cererea sa — i se acordă cîteva zile de permisie. Fericirea de a-și vedea mama îi este însă umbrită de nenorocirile pe care le vede pe drum. Fiere sensibilă, el caută să cunoască grijile și necazurile altora, să le dea măcar un sfat, iar acolo unde-i stă în putință să le aline durerea. Astfel, trec zilele de permisie la capătul cărora, după ce abia a apucat să-și îmbrățișeze mama, se reîntoarce pe front unde-și va dărui viața cauzei nobile a eliberării popoarelor de tirania fascistă. Întreg filmul este străbătut de iubirea înălțătoare care ia naștere între el și Șura, o adolescentă pe care a întâlnit-o în tren.

Chiar imediat după prezentarea acestui film, în prima săptămînă a Festivalului de la Cannes, el a fost apreciat ca sigur cîștigător al Marelui Premiu. „La cinématographie française“ scria: „Indiscutabil concurent serios pentru „Palme d'Or“, acest film este o minune de sensibilitate, delicatețe și frumusețe. Într-un moment în care sentimentele urite primează pe ecranele noastre, ce plăcere să vezi un adevărat tineret, cu elanurile sale sincere, cu abnegația sa, cu dragostea sa filială... Un film mare, foarte frumos, o realizare care face cînst cinematografiei“.

Iată și alte opinii ale presei franceze și italiene:

„Liberation“: „Un poem tulburător prin care străbate mereu voința de a trăi, de a iubi“

„Aurore“: „Cu „Balada soldatului“, rușii au demodat tot ce s-a văzut pe ecrane în ultimii zece ani, oferindu-ne o capodoperă fulgerătoare, care i-a lăsat pe spectatorii obișnuiți ca și pe esteți încremeți de admirație, convinși că au asistat la înflorirea unui monument al celei de a șaptea arte“.

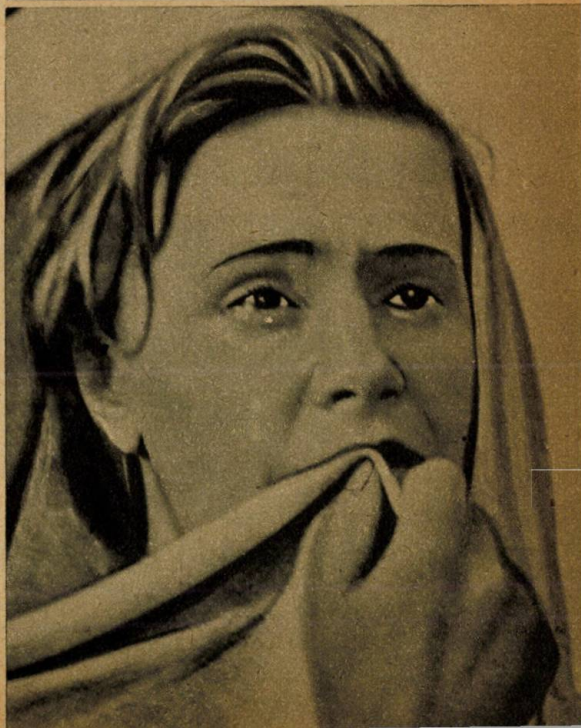
„Il Paese“ (Roma): „Regizorul sovietic ne-a dat o realizare de mare valoare și de mare amploare“.

„Il Messaggero“ (Roma): „...O artă superioară, tandră, subtilă, vibrantă“.

Regizorul Ciuhrai, care a creat și filmul „Al 41-lea“, premiat tot la Cannes, și care a fost el însuși luptător împotriva fascismului — a parcurs drumul victorios de la Stalin-grad și pînă la Viena, unde a fost rănit — i s-a pus întrebarea dacă și în ce măsură acest film cuprinde elemente auto-biografice. Ciuhrai a răspuns:

— Filmul „Balada soldatului“ poate fi considerat o realizare autobiografică, dar într-o măsură destul de limitată. Este adevărat că pe cînd eram soldat am căpătat o permisie, în anul 1943, dar nu pentru a mă duce să repar acoperișul casei noastre, ci pentru a mă căsători cu o tînără pe care o cunoscusem cu doi ani în urmă. Printre oamenii pe care i-am avut sub comanda mea, un tînăr soldat a incendiat două tancuri germane în condiții analoage celor înfățișate de prima mea secvență. În această măsură,

Antonina Maximova, în rolul mamei din filmul „Balada soldatului“.

diferite amintiri au fost utilizate de mine, dar fără ca vreun eveniment să fi fost reluat în întregime ca atare.

Prin „Balada soldatului” am vrut să evoc amintirea celor care nu s-au mai întors din război și să-i întreb pe cei vii ce fac cu pacea, atât de scump cucerită...

Luptele au distrus multe case. O casă se reconstruiește. Dar cine-i poate reda mamei — fiul, logodnicei — logodnicul? Acest gând și multe altele m-au îndemnat să fac acest film”.

Distins la Cannes odată cu ecranizarea lui I. Heifitz după Cehov — „Doamna cu cățelul” — pentru înalt umanism și calități artistice, filmul lui Ciuhrai a mai primit tot la acest festival și premiul pentru cel mai bun film de tineret.

„ROMEO, JULIETTA ȘI ÎNTUNERICUL”

O producție a studiourilor „Barrandow” din R. S. Cehoslovacă, în regia lui Jiri Weiss, cu Dana Smutna, Ivan Mistrík în rolurile principale

Filmul lui Jiri Weiss este o zguduitoare poveste de dragoste curmată nemilos de nenorocirile inevitabile pe care războiul și fascismul le-au provocat pe unde au trecut.

La Praga, în timpul ocupației, tânărul elev de liceu Pavel ascunde în podul casei sale pe evreica Hanka, fără știrea mamei și tatălui său. Încetul cu încetul, îngrijindu-se de ceea ce îi era necesar acestei copile care-și pierduse încrederea în oameni, Pavel se îndrăgostește de ea. Dar împrejurările îl obligă să fie foarte atent ca nu cumva să se afle de existența ei în casă, nici măcar de către părinți, care se

Scenă din filmul „Romeo, Julietta și întunericul”.

temeau de represaliile fasciștilor. Într-o zi însă, când patrulele germane răscoleau orașul, o vecină descoperă ascunzătoarea și Hanka este nevoită să fugă. Pavel nu o mai găsește. Și în vreme ce, zdrobit de disperare, Pavel lovește cu pumnii în poarta care refuză să i se deschidă, undeva pe străzi răpăie mitraliera...

Ecranizare după nuvela lui Jan Otcenasek, „Romeo, Julietta și întunericul” este al doilea film în creația lui Jiri Weiss care se inspiră din evenimentele tragice ale ocupației hitleriste.

Filmul lui Jiri Weiss (regizor cunoscut spectatorilor noștri din filmul „Capcana lupilor”) a fost distins cu Marele Premiu atât la Festivalul Internațional al Filmului de la San Sebastian cât și la Festivalul Internațional de la Porretta-Terre, unde i s-a atribuit o naiadă de aur, operă a sculptorului Pericle Fazzini. Merită subliniat că din juriul acestui festival au făcut parte cei mai mari cinești italieni, printre care Michelangelo Antonioni și Cesare Zavattini. S-a confirmat astfel ceea ce criticul francez Michel Capdenac scrisese despre el: „Filmul atât de nobil și emoționant al lui Jiri Weiss ar trebui să facă înconjurul lumii, așa cum a înconjurat inimile și amințirile tuturor aceluia care l-au văzut”.

„PLĂCEREA DE A TRĂI” (LA DOLCE VITA)

Producție italo-franceză în regia lui Federico Fellini, cu Marcello Mastroianni, Anita Ekberg, Anouk Aimée, Magali Noël, Alain Cuny, Yvonne Fourneaux etc.

Deținătorul Marelui Premiu „Palme d'Or” la Festivalul de la Cannes, 1960, filmul „La dolce vita” a stîrnit o adevărată furtună de proteste și injurii din partea marilor burghezi italieni și a reacțiunii clericalo-fasciste care, după cum observa Fellini, s-a văzut în imaginile de pe ecran ca într-o oglindă.

Filmul lui Fellini despoie pe ecran de orice aureolă înalta aristocrație italiană zugrăvind-o necruțator, în toată putreziciunea ei morală. Instrumentul acestei dezvăluiri este un ziarist ratat, Marcello (M. Mastroianni), care se ocupă de comentarea faptelor scandaloase. Preocupările pentru culisele vieții mondene îi prilejuiesc lui Marcello cele mai felurite cunoștințe feminine din așa zisa „societate înaltă”. Nereușind să iubească cu adevărat pe niciuna, eroul alunecă, încetul cu încetul, definitiv în mocirla imoralității și corupției. Învrîtindu-se la înfinit în cercul unei vieți stupide, presărate cu senzații trecătoare. Filmul, ale cărui episoade își au centrul de greutate în timpul nopții pentru ca apoi, la ziua, să se reia firul unei acțiuni similare într-o perspectivă morală tot mai sumbră, culminează printr-o

orgie dezgustătoare, cu alcool și erotism, care durează ca de obicei pînă în zori. Această secvență, magistral realizată, a scos din sările publicul în frac și rochii de gală atît la Roma cît și la Cannes, unde, după cum relatează o revistă franceză, Fellini a trebuit să facă față „unei haite de interlocutori nervoși și agresivi”. Întrebat la o conferință de presă cu prefăcută naivitate „Cum se face că în filmul dv. nu există niciun personaj sănătos, normal, asemenea majorității oamenilor?” Fellini a răspuns spiritual: „Ba da! Eu!”. Avertizînd împotriva aprecierilor că filmul său ar propovădui disperarea (ceea ce de fapt ar însemna identificarea publicului larg cu fauna înfierată pe ecran), Fellini a subliniat: „Filmul meu încearcă să dramatizeze (și aceasta numai demistificînd) anumite aspecte ale lumii noastre, obîșnuindu-ne să privim monștrii în față, căci există monștri... Filmul meu sugerează curajul și optimismul. Contactul viril cu monștrii ar trebui să provoace — o dorește — un simțămînt de eliberare și seninătate. Spectatorii filmului „La dolce vita” se găsesc în fața unor situații adevărate...” Și cu alt prilej: „Vreau să nădăjduiesc că cei ce strigă „destul”, se adresează „vieții frumoase” („dolce vita”) însăși, iar nu filmului meu! În acest caz, eu sînt perfect de acord că filmul meu însuși strigă „destul!” acestor vieți. Dacă, dimpotrivă, acest strigăt „destul!” mi se adresează mie, care am criticat și demascat un anume mod de viață, atunci nu voi ști să răspund altceva decît că un asemenea fapt, este dezolant și disperant”.

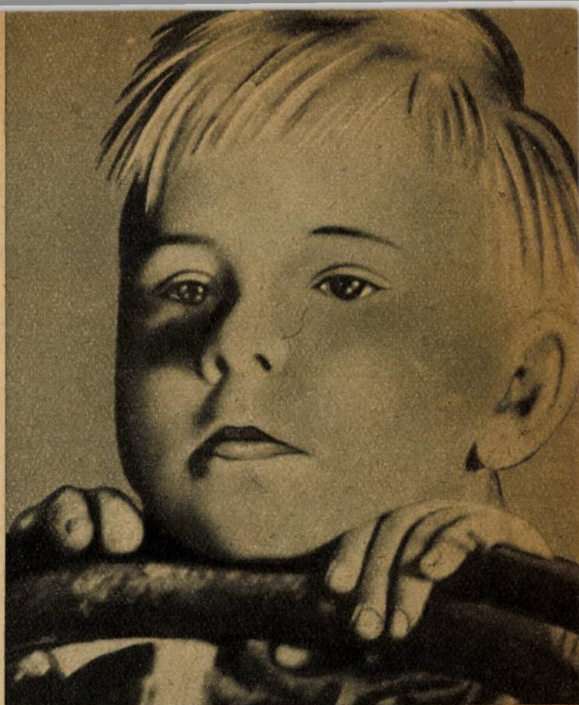
Avînd, cum arătam, un succes excepțional de public (deși a fost interzis tinerilor sub 18 ani, iar în Italia s-a mai adăugat și interdicția ordonată de episcopi enoriașilor), filmul a întrunit totodată și aprecierile majorității criticii occidentale care i-au socotit — ca să cităm expresia unui criticar francez — „o capodoperă a cinematografiei”.

„SERIOJA”

O producție a studiourilor sovietice, în regia lui Gheorghi Danelia și Igor Talankin, cu Serghei Bondarciuk și Irina Skobtjeva. Într-un rol de copil: Boris Barhatov (Serioja).

Pe ecran apare un băiețel. El rostește cu o fermecătoare simplitate: „Am o inimă... ea bate...” Acesta-i Serioja, eroul emoționantei povestiri a scriitoarei Vera Panova. Ce face el în filmul care nu este altceva decît ecranizarea povestirii cu același titlu? Nimic extraordinar. Serioja are mamă, dar nu și tată, întrucît a murit pe front. El dobîndește un prieten în persoana lui Korosteliiov, directorul sovhozului. Și, cu toate că pînă la sfîrșitul filmului Serioja nu-i spune o singură dată lui Korosteliiov „tată”, spectatorii își dau seama că el îl este lui Serioja un adevărat părinte. O serie de episoade emoționante prin arta dezvăluirii universului gîngăș și curat al copilăriei fac frumusețea inegalabilă a acestei mari creații cinematografice. „Dar din această mică și foarte simplă povestire, — scrie criticul sovietic Stanislav Rostotki — puterea artei face să se vadă istoria unui popor care cunoaște prețul nenorocirii și al bucuriei, bătălie unei inimi omeniești, chiar dacă această inimă este aceea a unui băiețel de cinci ani”.

Filmul, străbătut de un vibrant și profund umanism, este interpretat de mari artiști ai cinematografiei sovietice. Iată ce spune Serghei Bondarciuk despre rolul său din acest film: „Recent, eu am interpretat rolul Korosteliiov în „Serioja”, film

Micul Boris Barhatov, interpretul lui Serioja.

inspirat de povestea cu același nume de Vera Panova. Aceasta este povestea unui copil a cărui mamă s-a recăsătorit. Autoarea a zugrăvit cu finețe și ascuțite schimbările intervenite în viața copilului, raporturile complexe dintre adulți. Iubesc această operă a Verei Panova și am interpretat rolul meu cu plăcere. Este foarte greu să joci un rol atunci cînd protagonistul filmului este un copil. Mai exact, nu trebuie deloc să joci, trebuie să trăiești...”

O contribuție hotărîtoare la reușita deplină a ecranizării întreprinse de tinerii regizori Gheorghi Danelia și Igor Talankin a dat-o operatorul Anatoli Nitocikin, care zugrăvește viața lui Serioja așa cum o văd ochii micului său erou. Spectatorii împărtășesc involuntar preocupările, gîndurile și emoțiile felurite prin care trece Serioja în viața de fiecare zi, încercînd să înțeleagă și să-și explice problemele dificile care-l frămîntă.

Primit cu mult interes la cel de al XII-lea Festival internațional al filmului de la Karlovy Vary, filmul „Serioja” a fost distins de juriul internațional cu Marele Premiu „Globul de cristal”.

Serghei Bondarciuk și Irina Skobtjeva, într-o scenă din filmul „Serioja”.

Filme românești de succes

„Ideile dr. vor face cu adevărat înconjurul lumii”. Cu aceste cuvinte, marele cineast indian Raj Kapoor i s-a adresat lui Ion Popescu-Gopo, felicitându-l cu prilejul atribuirii Marelui Premiu al Festivalului Internațional de la Karlovy Vary scurt metrajului său „Homo sapiens”.

Într-adevăr, anul 1960 a fost pentru cinematografia românească nu numai un moment important în dezvoltarea ei, dar și anul când ideile nobile, simțirea vie și talentul unor creatori de valoare s-au afirmat pe plan internațional. Premiilor și diplomelor care ne reveneau anii trecuți pentru filme documentare și desen animat — pretutindeni unde aveau loc competiții, — li s-au adăugat anul

participare din toate competițiile cinematografice ale anului 1960 este, desigur, un succes pentru cinematografia noastră.

Faptul a atras, cum era și firesc, atenția și, în consecință, răspândirea filmului românesc cunoaște în prezent o sporire bruscă a orizontului geografic. Țări ca Brazilia și Japonia au cumpărat pentru prima oară un film românesc („Valurile Dunării”), S.U.A., Olanda, Belgia, R.F.G., Austria, Elveția și altele au cumpărat atât scurtmetraje (preferate în trecutul apropiat) cât și lungmetraje artistice. Succesul s-a resimțit binefăcător și asupra posibilităților de a înfățișa publicului din alte țări filmul românesc sub forma unor manifestări am-

partid, cinematografia românească a reușit în scurtă vreme să-și prefacă tinerețea sa dintr-o scuză a lipsei de experiență într-un imbold spre culmile creației. Viața și istoria contemporană a poporului, cercetată nu numai în profunzimea manifestărilor ei dar și în perspectiva înnoierii sufletești a oamenilor care construiesc cu un admirabil elan România socialistă, a constituit sursa celor mai valoroase filme ale anului. În „Valurile Dunării” și „Furtuna”, eliberarea țării de sub jugul fascist constituie tema majoră. Scenariile ambelor filme au fost create pe temeiul numeroaselor evenimente ale celor zile memorabile, întâmplări din noianul cărora se desprinde clar rolul conducător al comuniștilor, precum și faptul că însuflețiti de patriotism osanumărați oameni simpli, fii de ai ai poporului care i-a născut, s-au dăruit luptei pentru libertate. Un alt film — „Secretul cifrului” — adaugă celor două de mai sus o evocare pasionantă, în genul de aventuri, a unui episod din lupta armatelor române în strînsă frăție de arme cu armata sovietică pentru alungarea fasciștilor și dejucarea manevrelor lor atât pe front cât și în spatele lui. Alături de aceste creații-document ale realităților

Scenă din filmul „Valurile Dunării” (Lazăr Vrabie și Liviu Ciulei)

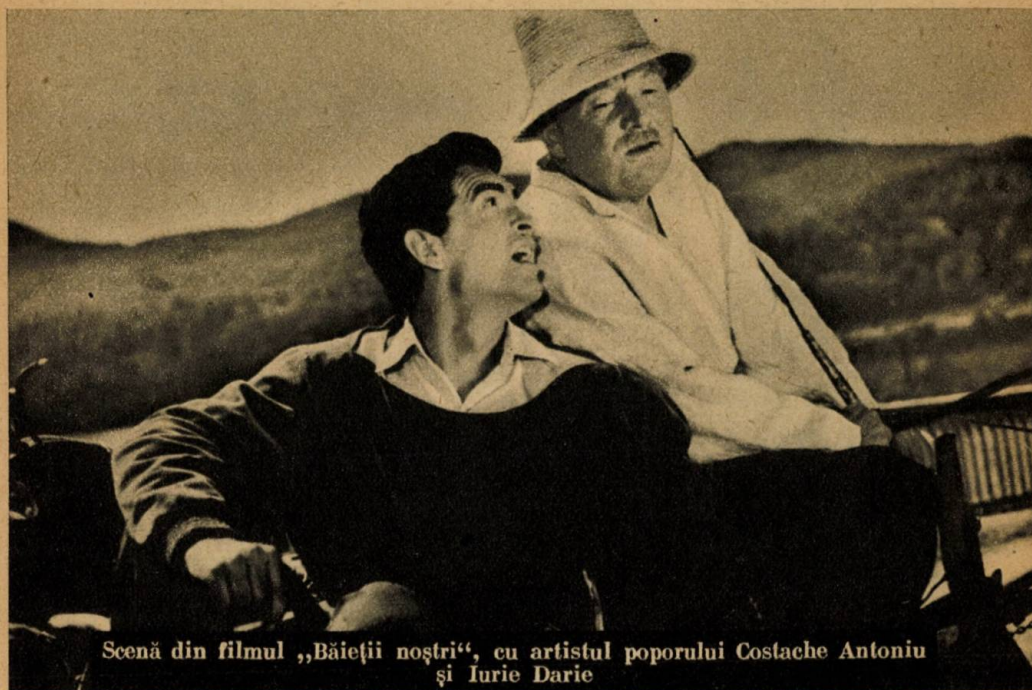
acesta prima izbândă răsunătoare a filmului artistic: „Valurile Dunării”, creație a cunoscutului și apreciatului regizor, actor și scenograf Liviu Ciulei, care a fost distinsă cu unul din premiile principale ale Festivalului de la Karlovy Vary, tot acolo unde Gopo a primit Marele Premiu la scurt metraje. Două premii importante — dintre care la filmul artistic alături de U.R.S.S. și R.F.G. — la Festivalul cu cea mai largă

ple. În octombrie, de pildă, au avut loc zilele filmului românesc la Paris. În același sens se duc tratative cu India. În sfârșit, sintem invitați și premiați la alte festivaluri (San Francisco) în vreme ce, la noi acasă, 14 țări au onorat cu prezența lor al doilea Festival Internațional al filmelor de păpuși și marionete, festival unic în felul său.

Care este cheia succesului? Ea se află în aceea că, îndrumată de

Scenă din filmul „Valurile Dunării”

Scenă din filmul „Baieții noștri“, cu artistul poporului Costache Antoniu și Iurie Darie

istorice de acum 16 ani, filme ca „Aralanșa“ sau „Baieții noștri“ au reușit să oglindească mai bine decât în anii precedenți noile trăsături de caracter care se nasc în rîndurile tineretului nostru.

Filmul artistic românesc cuprinde acum o varietate tematică și de gen mereu mai bogată, mai interesantă. Două valoroase ecranizări după capodopere ale literaturii clasice — „Telegrame“ (regia Gh. Nagy și Aurel Micheles) și „Bădăranii“ (regia: Sică Alexandrescu, asistent Gh. Nagy) — au îmbogățit experiența cinematografului în domeniul adaptărilor. Respectînd nu numai cerințele transpunerii cinematografice dar și exigențele publicului, cineștii au făcut cu acest prilej și noi progrese în reconstituirea fidelă a epocii în color. În același domeniu de preocupări ale creației se situează și filmul „Darclee“ (regia Mihail Iacob, cu Silvia Popovici în rolul celebrei cîntărețe) film care reprezintă prima creație românească în genul filmului biografic muzical.

Abordarea unor surse tematice și a unor genuri noi în cinematografia artistică este consecința firească a concepției înnoitoare asupra procesului de creație, care s-a vădit din plin anul acesta la studioul „București“. Regizori tineri ca Lucian

Bratu, care a studiat la Moscova, C. Vitanidis și Anastasia Anghel au fost promovați cu îndrăzneală și au debutat în fața publicului cinefil cu lucrări care ne îndeamnă de pe acum să urmărim cu interes evoluția lor ulterioară. Dramaturgia filmelor pe care regizori — în marea lor majoritate tineri — au fost chemați să le realizeze, a fost asigurată anul acesta de scriitorii cunoscuți și prețuiți ca Mircea Ștefănescu, Horia Lovinescu, Titus Popovici, Francisc Munteanu. Pe de altă parte, distribuțiile au încetat să mai fie apanajul aceluiași interpreti, în-deobște actori consacrați în teatru. O formulă mult mai bună — aceea de a flanșa debutanți sau tineri actori cu forțe artistice încercate — a fost aplicată cu multă eficacitate. Astfel, două interprete neprofesioniste — Irina Petrescu și Florentina Mosora — au beneficiat, în „Valurile Dunării“ de parteneri ca Lazăr Vrabie și Liviu Ciulei și respectiv în „Baieții noștri“ de Iurie Darie precum și de artiști al căror renume scutește de orice apreciere: Gr. Vasiliu Birlic, Marcel Angheliescu, Jules Cazaban, Costache Antoniu, Al. Giugaru etc. De altfel, merită subliniat faptul că aproape toate filmele artistice românești prezentate anul acesta pe ecrane au fost populate de numeroase tipuri de expresie realizate de actori de talent și cu experiență

care, spre lauda lor și spre cinstea cinematografului, n-au refuzat roluri episodice. Surprizele plăcute ne-au întîmpinat și pe alte laturi ale creației de film. Alături de operatori consacrați ca Ion Cosma, G. Ionescu și M. Bolan, debutanții: Const. Ciubotaru, N. Girardi și A. Kostrachievici au făcut dovada unor calități certe în realizarea imaginii ca dinamică, luminozitate, cadrament etc. O componentă de valoare — în trecut simplă ilustrație sonoră — s-a dovedit muzica unor filme ca „Valurile Dunării“ (Theodor Grigoriu), „Furtuna“ (Alfred Mendelssohn), „Baieții noștri“ (Ion Vasilescu) etc. Ca și mulți alți creatori din diferite ramuri ale artei, compozitorii sînt astăzi mai aproape de specificul artei ecranului pe care nu numai că o înțeleg dar, din ce în ce mai mult, o și în-besc. Atragerea scriitorilor, regizorilor de teatru, a actorilor, a compozitorilor, scenografilor și altor artiști de talent în creația cinematografică nu mai reprezintă în acest an un fenomen izolat. Și tocmai această emulație, rod al conlucrării fructuoase a unor forțe artistice polyvalente a determinat creșterea prestigiului filmelor noastre. Să-i urăm deci, cinematografului românesc, în noul an roade mereu mai bogate precum și consolidarea prin noi izbînzii a prestigiului internațional al filmului românesc.

Eugen ATANASIU

Irina Petrescu, într-o scenă din filmul „Valurile Dunării”

Tinăra actriță bulgară Kornelia Bojanova

1960 — AN DE DEBUTURI CINEMATOGRAFICE

Cum pot deveni artist de cinema? Ce calități mi se cer? Ce condiții trebuie să îndeplinesc? Ce studii trebuie să am?

Acestea și multe alte întrebări despre căile prin care iubitorii celei de a șaptea arte pot deveni creatorii ei ne-au sosit în tot cursul anului 1960 la redacție. Nu întotdeauna însă răspunsurile noastre concise au fost în măsură să satisfacă pe acei care, atrași de mirajul ecranului, vor să știe cât mai amănunțit ceea ce pot face anume „în cazul lor” pentru a ajunge artiști de cinema. Le oferim un ...supliment de răspuns colectiv, care nu este altceva decât o introducere la viitoarea biografie a unor artiști de cinema care în anul 1960 și-au făcut debutul.

Janna și Vladimir

Cei doi protagoniști ai filmului „Balada soldatului”, premiat anul acesta la Cannes — Janna Prohorenko și Vladimir Ivasev — sînt tineri care au cunoscut războiul abia pe platoul de filmare. Janna s-a născut cu cîteva luni înainte de sfîrșitul luptelor, iar Vladimir a venit pe lume în 1941, atunci cînd începea agresiunea hitleristă împotriva Uniunii Sovietice. Ca mulți oameni sovietici, amîndoi au pierdut pe front membri ai familiilor lor. Janna nu-și mai amintește chipul tatălui ei căzut la datorie. Protagonistii „Baladel soldatului” nu s-au cunoscut înainte de film. Janna este studentă la Teatrul de Artă din Moscova, iar Vladimir urmează cursurile Institutului de Cinematografie.

Regizorul Ciuhrai l-a ales mai întîi pe Vladimir, deși a avut de înfruntat unele dificultăți de concepție a rolului. Apoi l-a căutat o parteneră. Janna a fost aleasă cu cîteva zile înainte de începerea filmării. Iată însă ce spune

și regizorul despre ei: „Pe fată am găsit-o fără dificultăți, alegînd-o după niște fotografii. A trebuit însă să văd o sută de băieți pînă să aleg unul. Un viărgan vesel ca Ivasev nu corespundea deloc ideii fizice pe care mi-o făcuseră despre eroul meu. El m-a cucerit însă după vizionarea „probelor” filmate”. Ziarul „Combat” i-a apreciat pe tinerii protagoniști ca „interpreți excelenți” iar „Liberation” a scris că Janna este „tot atît de frumoasă ca și Tatiana din „Zboară cocorii”. Ceea ce, trebuie să recunoaștem, este într-adevăr o comparație care-i face cinste!

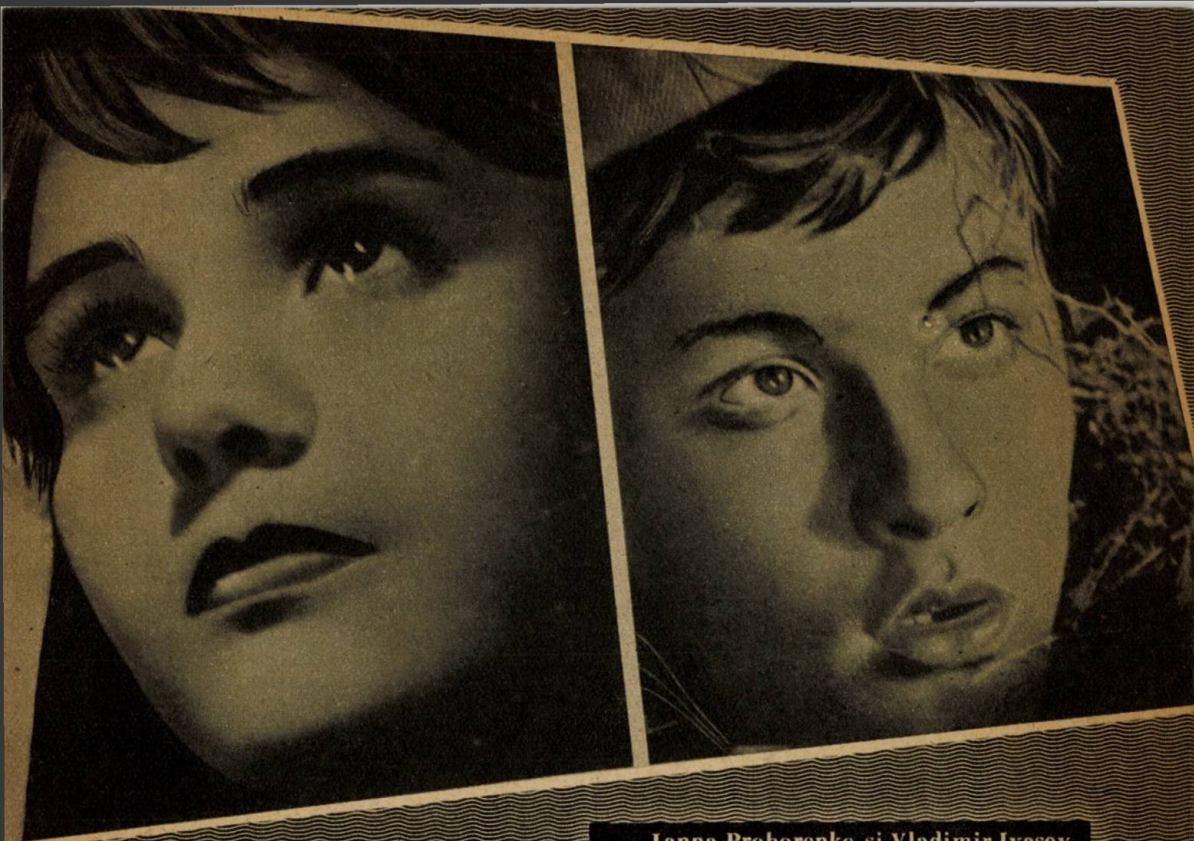
Irina Petrescu

Debutul Irinei Petrescu a coincis cu un mare succes internațional al cinematografeiei românești: filmul „Valurile Dunării” în care ea a interpretat rolul Anei, a fost distins la cel de-al XII-lea Festival internațional al filmului de la Karlovy-Vary cu unul din premiile principale. Acest fapt i-a fost de bun augur, întrucît, datorită jocului și calităților ei, remarcate și de critică, a fost distribuită într-un nou film românesc, comedia muzicală „Nu vreau să mă-nsoz”. Aici posibilitățile interpretative ale Irinei Petrescu au fost solicitate pentru a juca rolul unei tinere fesoare și în plus... pentru a cînta și două slagăre.

Reînlocuindu-ne la debutul ei, amintim că Irina Petrescu nu avea încă 20 de ani și era studentă la Universitatea „C. I. Parhon” (Facultatea de Filologie) atunci cînd a fost selecționată de regizorul Liviu Ciulea pentru filmul „Valurile Dunării”.

Monica Vitti

Monica Vitti este o interpretă cunoscută în viața artistică ita-

**Janna Prohorenko și Vladimir Ivasev,
protagoniștii filmului „Balada soldatului”**

liană. Absolventă, în anul 1953, a Academiei Naționale de Artă Dramatică din Roma, ea și-a început cariera teatrală fiind prima actriță tină în compania lui Sergio Tofano la Teatrul de Artă din Roma, unde a jucat în „Mătrăguna” de Machiavelli și „Mutter Courage” de Brecht. În anii următori, ea interpretează cu succes un repertoriu larg de spectacole antice și din teatrul comic francez, clasic și contemporan, precum și din dramaturgia Italiană contemporană. Michelangelo Antonioni, regizorul filmului „Aventura” a distribuit-o în rolul principal al

acestui film distins la Cannes. După cum se știe însă, un anume public a întâmpinat cu strigăte și fluierături proiectarea filmului „Aventura” iar critica burgheză i-a apreciat calitățile pur estetice ferindu-se să discute conținutul de idei al filmului care denunță subreziența și nestatornicia raporturilor de dragoste în lumea capitalistă.

Toată critica a fost însă unanimă în elogii aduse interpretării și, înosebi, Monicăi Vitti.

clerilor de școală nu e nouă. Încă acum cinci ani au fost recrutați astfel protagoniștii filmului „Urmele rămin”, printre care se afla și Gheorghe Naumov, partenerul Korneliei în acest film.

Modestia Korneliei care a spus despre ea însăși că „ar fi trebuit să joace ceva mai bine” nu este o cochetărie. Ea se gîndește cu seriozitate la drumul său în viață, și, cu riscul de a-și dezamăgi admiratorii, ea a declarat că vrea să studieze fizica atomică sau chimia nucleară.

Filmul „Prima lecție” a reprezentat R. P. Bulgaria la Festivalul de la Cannes, unde a fost primit cu căldură de publicul spectator.

Actrița italiană Monica Vitti

Kornelia Bojanova

Actrița care ne-a vizitat țara anul acesta la tradiționala gală a filmului din R. P. Bulgaria prilejuită de cea de a 16-a aniversare a eliberării Bulgariei de sub jugul fascist, avea mai curînd aerul unei școlărițe. Intr-adevăr, Kornelia Bojanova are nu numai vîrsta dar și „profesiunea” eroinei din filmul „Prima lecție”, eroină pe care o interpretează: este elevă de liceu. De altfel, obișnuința cineaștilor bulgari de a căuta interpreți de film în rîndurile

Neîndoielnic, cele câteva portrete nu epuizează toate debuturile în producția cinematografică mondială a acestui an. Din palmaresul debuturilor anului cinematografic, se desprinde însă cu claritate faptul că cele mai multe talente tinere au fost descoperite și promovate în

cinematografiile țărilor socialiste, cărora le este străin interesul pur comercial în stare să determine — ca în țările capitaliste — utilizarea frecventă a acelorași „vedete”, deja lansate, care aduc succes sigur de casă. Valoarea deosebită a concepției îndrăznețe, innoitoare, care călăuzește pe creații din țările socialiste pe tărîmul cinematografiei în alegerea distribuțiilor, atât din rîndul celor ce studiază arta ecranului cît și printre talentele amatoare, s-a verificat cu deplin succes în diferite competiții internaționale. Așadar, invitația noastră pe care o facem celor dornici să se afirme în cinematografie de a se gîndi cu deplină seriozitate și convingere la posibilitățile ce li se deschid — este întru totul justificată de exemplul multor debutanți de felul celor de mai sus.

TREI DECENII

● Mihail Kalatozov, cunoscutul regizor sovietic, creatorul filmului „Zboară cocorii”, film distins cu Marele Premiu „Palme d'Or” la Cannes în 1958, a împlinit trei decenii de la prima sa realizare cinematografică, filmul „Sarea din Zvaneti” (1930). Puțin știu că Mihail Kalatozov a început prin a fi sofer de camion pe drumurile de munte din Georgia. Ulterior, el a învățat pe rînd meseria de mecanic de cinema, de colorist de peliculă, de montor, de operator. După ce a absolvit Academia de Artă din Leningrad, el a creat filme apreciate de publicul spectator cum sînt: „Curajul” (1939), „Valerii Cikalov” (1940), „Neînfrîntii” (1941), împreună cu Serghei Gherasimov, „Complotul condamnaților”, (1950), „Pe pluta” (1954), „Primul convoi” (1955), și „Zboară cocorii” (1957). Cea din urmă creație a sa, la care a lucrat în decursul anului 1959, este filmul „Scrisoarea neexpediată”. Kalatozov a adus în ultimii ani o contribuție de preț la promovarea tinerelor talente în cinematografia sovietică. El a descoperit talentul puternic și original al Tatiane Samoilova, care a debutat cu un răsunător succes în filmul „Zboară cocorii”. Prospețimea și pasiunea inepuizabilă cu care Kalatozov dezvăluie eroismul și frumusețile epocii noastre constituie adevărata sursă a izbînzilor sale artistice.

DIN LUMEA FILMULUI

● În anul 1960, Tatiana Samoilova, care a fost obiectul unor elogii unanime la Cannes cînd filmul „Zboară cocorii” a fost distins cu Marele Premiu, și-a făcut debutul de... cîntăreață, în filmul „20.000 de

leghe pe pămînt”, coproducție franco-sovietică în regia lui Marcel Pagliero. Cele mai importante filmări au fost realizate la Moscova, Stalingrad, în Georgia și în Siberia. Trei actori francezi — Jean Rochefort, Jean Garen și Leon Zitrone — fac parte din distribuție alături de Tatiana. De asemenea, își mai dau concursul actorii sovietici Ludmila Marcenko, Iuri Belov și alții. Muzica aparține compozitorilor Bogoslovski, Georges Van Parys, Paul Mistraki, Georges Auric, Gilbert Becaud.

● Daniel Conchy este cel mai tînr producător din occident. La vîrsta de 30 de ani, el a realizat prima sa producție, filmul artistic de lung metraj „Simbăta seara”, împreună cu

Janiek Andrei și cu o echipa de actori a căror medie de vîrstă este de 20 de ani (a tehnicienilor este de 22 ani!).

● Roman Karmen, cunoscutul reporter și operator sovietic de film, este unul dintre laureații Premiului Lenin pe anul 1960. Activitatea cinematografică a acestui maestru al cinematografului documentare sovietic s-a desfășurat pe întinderea a peste un sfert de veac. Roman Karmen a fixat pe peliculă, de-a lungul anilor, evenimente istorice de neuitat, în condiții adesea extrem de periculoase. El a filmat în Spania lupta eroică a poporului spaniol împotriva fascismului. El a surprins în imagini eroismul și spiritul de abnegație al oamenilor sovietici alți în timp de pace („O zi a lumii noi”, „Cel de pe Sedov”) cît și în timpul războiului cînd a însoțit victorioasele armate sovietice de la Moscova pînă la Berlin ca operator și ca șef al grupurilor de cinești de pe frontul antihitlerist. Tot lui i-a revenit satisfacția de a filma Parada Victoriei în Piața Roșie, precum și condamnarea criminalilor de război naziști la Nurenberg. După război, Roman Karmen a vizitat Vietnamul, India, Birmania, Indonezia. În 1957, el a realizat primul film sovietic panoramic „De necuprins este patria mea”. În 1960 a rulat pe ecran o nouă realizare a lui Roman Karmen, filmul documentar „O zi din viața noastră”.

Roman Karmen, împreună cu scriitorul american Ernst Hemingway și cineastul olandez Joris Ivens, în Spania anului 1937.

ACTORI DE COMEDIE ÎN AFARA SCENEI...

Artistul emerit N. Stroe și copiii
lui, Eugen și Daniela

Nu odată iubitorii de teatru au manifestat o deosebită curiozitate mai ales în ceea ce privește activitatea extra-artistică a actorilor noștri de comedie. Iată pentru ce ne-am propus să surprindem pe unii dintre ei așa cum sînt în viața de toate zilele, în afara scenei...

ALPINISTUL MARCEL ANGHELESCU

Despre Marcel Anghelescu abia acum am aflat că este și un mare alpinist. Cum îi permite timpul, își ia rucsacul și alpenștocul și o pornește la drum, în direcția... munți! Și de fiecare dată se mîndrește cu o nouă performanță.

— De fapt, atracția mea pentru ascensiuni o am de mic copil — ne-a declarat Marcel Anghelescu. Nu mă întrebați însă ce mult am dat de furcă mamei mele din cauza acestei pasiuni, căci una-două, mă vedea căță-
rindu-mă sus, sus în pomul

din fața casei... Și era înalt nu glumă...

...Acum însă îmi dă și mie de furcă fiica mea Măriuca, în vîrstă de 4 ani și jumătate. Cu ea este ceva... ceva mai greu, mai complicat, căci nu se mulțumește să se cațere doar în pom, ci ține neapărat să mă însoțească în ascensiunile mele pe munți.

Artistul emerit Marcel Anghelescu și fiica lui Măriuca, sînt pasionați ai înălțimilor.

Și cînd nu are parteneră pe fetița sa, Marcel Anghelescu străbate de obicei frumozii noștri munți împreună cu Niki Atanasie și Mircea Constantinescu, provocîndu-lă întrecere, întocmai ca într-o verificabilă competiție.

ÎN FAMILIA STROE

Cînd nu e la teatru, N. Stroe e întotdeauna în compania copiilor săi. În primul rînd se interesează de notele lui Eugen, elev în clasa a II-a, apoi dacă Daniela, fetița lui în vîrstă de 6 ani, a fost... cuminte. Căci ce se întîmplă? Daniela, încă de la vîrsta de 4 ani, imită de minune pe cei din jurul ei și uneori într-un mod caricatural foarte... nepoliticos. Dar Daniela mai știe să imite excelent păsările și chiar animalele. Faptul acesta îi face însă mare plăcere popularului artist, căci și el cînd era copil în Răcăciuni, satul său natal, toată ziua se afla în compania păsărilor și a animalelor, pe care le imita la perfecție...

Ion Lucian și una din pasiunile sale

Și după ce Eugen și-a făcut lecțiile, Daniela a terminat cu ora de balet, N. Stroe începe cu copiii săi o intensă activitate artistică, sub direcția de scenă a soției sale, actrița Rolanda Camin.

...Ați putea crede că e un fel de... joacă. Nicidecum! E o treabă foarte serioasă, iar acum Daniela și Eugen au fost prezenți și la... posturile noastre de radio și televiziune și adesea invitați să-și dea concursul, împreună cu tatăl lor, la diferite manifestări artistice.

ION LUCIAN ȘI SCULPTURA...

În camera sa de lucru, actorul Ion Lucian își petrece multe ore scriind, confecționând păpuși sau sculptînd. În ultimul timp, sculptura — deocamdată în miniatură — a devenit preocuparea sa favorită. La început, executa, la întîmplare, cite un cap. Acum, actorul și-a organizat munca: sculptează figuri înfățișînd diferite personaje din piese. Iată-i, de pildă, pe masa sa de lucru pe eroii lui Caragiale din comedia „O scrisoare pierdută”:

Trahanache, Brînzovenescu, Pristanda, Cațavencu, Farfuridi... Ion Lucian dorește să-și alcătuiască o întreagă colecție de personaje din diferite piese sculptate de el. Și, ca să rămînă desigur constant genului, s-a oprit la personaje de comedie...

CANARII LUI H. NICOLAIDE

Iubitor al păsărilor de tot felul, H. Nicolaide îndrăgește mai ales canarii. În locuința sa sînt așezate la loc de cinste trei colivii în care se află acești prieteni buni ai actorului. El îi îndrăgește, le dă de mîncare, le face... baie și uneori chiar le și cîntă... În schimb canarii îl... fluieră.

— Sînt singurele fluierături care nu mă supără — ne-a spus H. Nicolaide. Dimpotrivă, îmi fac chiar plăcere, căci canarii mei fluieră foarte frumos.

Hrănirea canarilor este o problemă deajuns de dificilă deoarece unuia îi place sămînța de cînepă, altul nu admite decît sămînța de mei, iar cel de-al treilea, adus de la Bolintinul din Vale, nu mîncîncă în ruptul capului decît mămăliguță... Toate

capriciile canarilor îl amuză copios pe Nicolaide, pentru că sînt prietenii lui buni.

I. ANTONESCU-CĂRĂBUȘ ȘI SPORTUL

— Goll!...

L-ați... vizionat vreodată pe I. Antonescu-Cărăbuș urmînd un meci de fotbal? V-ați dat atunci desigur seama cît îl impresionează jocul cu balonul rotund. E prezent în tribună mai la toate întîlnirile de fotbal, dar n-ar lipsi pentru nimic în lume de la meciurile echipei C.C.A., echipa lui favorită. Și cînd aceasta marchează, el strigă gol... din toată inima! Dar I. Antonescu-Cărăbuș face și calcule sportive. Săptămîna de săptămîna completează cu competență recunoscută buletinele Pronosport și face comentarii... științifice pe marginea pronosticurilor lui.

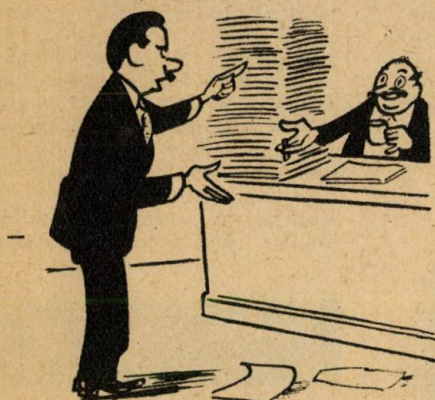
Sportul îi oferă mari satisfacții popularului comic. Și uneori își amintește că și el știe să joace fotbal și, în ținută reglementară de mare sportiv, trece pe teren și... șutează ore întregi la poarta...goală.

H. Nicolaide și păsărelele...

- Pentru ce ai pus „strict personal“ pe scrisoarea pe care o trimiți directorului?!
- Pentru că vreau s-o citească secretara.

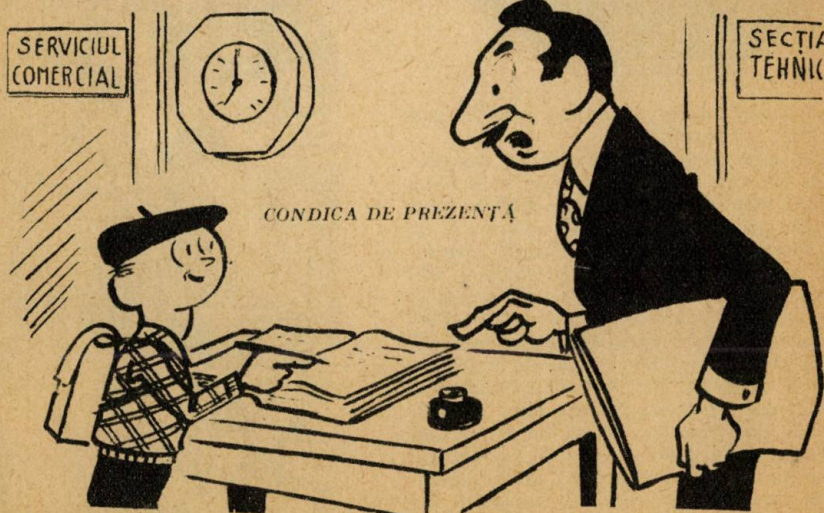
II CONVINE

- Dacă mai găsește atâtea hârtii nerezolvate, cu regret va trebui să angajăm un alt funcționar.
- Foarte bine, aici e treabă pentru doi.

MANIACII VITEZEI

- Pulsul 120 pe minut!
- Asta cât face pe oră?!

CONDICA DE PREZENTA

- Ce-i asta, îl semnezi pe latul tău?! Dar el unde e?
- Vine mai târziu; îmi face niște probleme la aritmetica.

OFENSIVA TEHNICII NOI

De la începutul erei noastre și pînă astăzi, s-a extras din pămînt o cantitate enormă de fosfor care nu a fost înlocuită.

Cantitatea de fosfor consumată s-ar putea întinde într-un strat de 15 cm, pe suprafața unui pătrat cu latura de un km. Acest lucru se explică prin faptul că fosforul consumat de către plantă și transmis animalelor și oamenilor numai revine în circuitul natural.

Oarecum asemănătoare este și situația cu azotul. Cu toate că ploaia aduce pe pămînt mici cantități de acid azotic format din dizolvarea în apă a oxizilor de azot generați în timpul descărcărilor electrice, că anumite bacterii ce trăiesc pe rădăcinile leguminoaselor fixează azotul din aer integrîndu-l în sol, că bălegarul redă terenurilor o parte din azotul consumat de plante, chiar și solurile cele mai bogate în azot sărăcesc pînă la urmă.

Și totuși atît fosforul cît și azotul sînt necesare vieții, sînt indispensabile dezvoltării plantelor. Cum se redau pămîntului cantitățile pierdute?

O cale este oferită de utilizarea îngrășămintelor chimice. Folosirea acestora la timp și în cantități corespunzătoare redă solului elementele nutritive ce au fost consumate de plante, duce la ridicarea fertilității pămîntului și a capacității sale de producție, mărește rezistența plantelor la secetă, la frig și la alte condiții naturale nefavorabile. Pretutindeni, utilizarea îngrășămintelor s-a dovedit un mijloc eficient și sigur de mărire a producției agricole. Din calculele întocmite de Ministerul Agriculturii din țara noastră rezultă că prin folosirea îngrășămintelor chimice se obține un spor de recoltă în valoare de cel puțin două ori mai mare decît cheltuielile reclamate de fabricarea, transportul, depozitarea, manipularea și încorporarea acestor substanțe în sol.

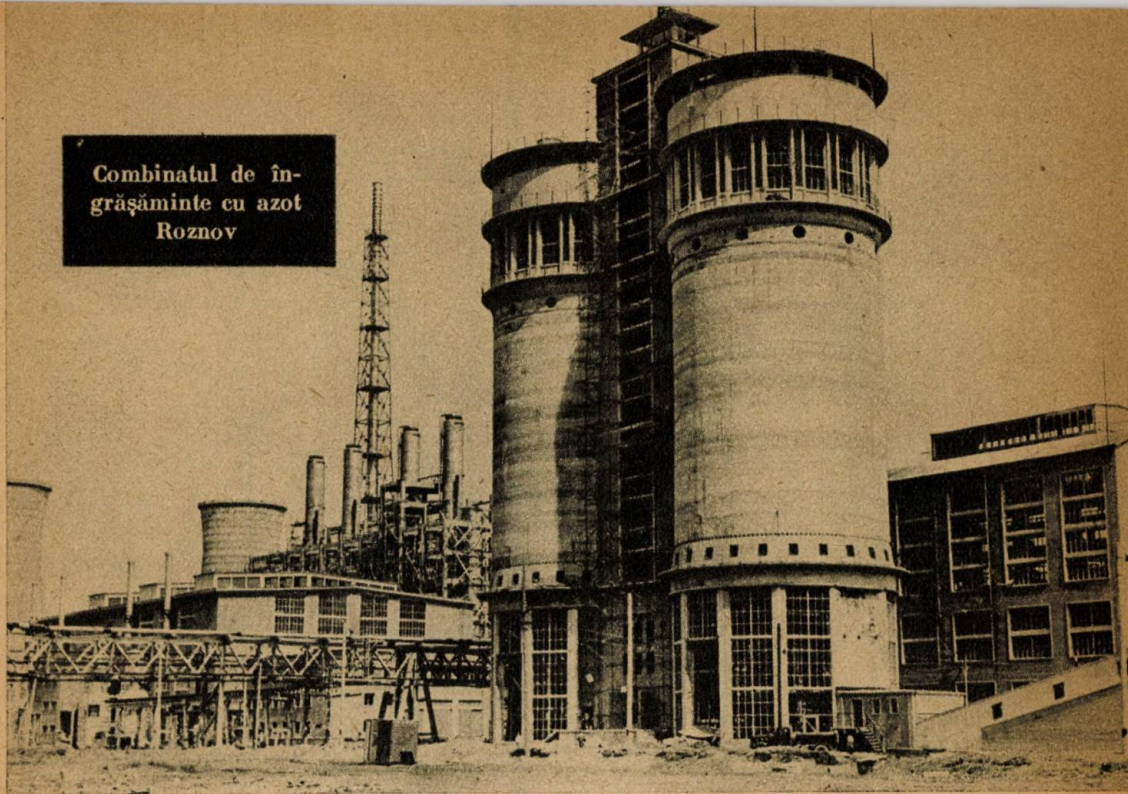
Este pe deplin justificată deci preocuparea ce se acordă dezvoltării în țara noastră a industriei îngrășămintelor chimice. În primăvara anului 1960, un popas la Combinatul chimic din Făgăraș ne-a prilejuit cunoașterea acestui complex de îngrășăminte ridicat în anii puterii populare. Constructorii au ridicat aici cele trei unități care compun complexul, dînd în funcțiune instalații de înaltă tehnicitate. „Complexul nostru va livra în fiecare an agriculturii 100.000 tone îngrășăminte cu azot”, — ne spunea conducătorul fabricii de azotat de amoniu. „Și țineți seama că la baza acestei producții stau gazul metan și aerul”. Experiența a arătat că 100.000 de tone de acest fel de îngrășămintă, respectînd toate regulile agrotehnicii, pot aduce într-un an un spor de recoltă de aproape 200.000 de tone de grâu. Un spor de recoltă din care se pot produce 170.000 tone pîine integrală, 30.000 de tone pîine albă și 5000 de tone paste făinoase.

Prin intrarea în funcțiune a complexului de îngrășăminte cu azot de la Făgăraș s-a îndeplinit încă o importantă sarcină trasată de partid industriei noastre chimice. Noua realizare se adaugă la celelalte realizări dobîndite pînă acum în acest domeniu: la

Instalația de emulsionare a insecticidelor

**Combinatul de îngrășăminte cu azot
Roznov**

Năvodari s-a construit o fabrică de superfosfat cu o capacitate de 150.000 tone pe an, iar la uzinele „Petru Poni” din Valea Călugărească funcționează o instalație cu o capacitate de producție de 100.000 tone îngrășăminte cu fosfor. În felul acesta, sarcina trasată de cel de-al II-lea Congres al P.M.R. de a se obține în 1960 o creștere de 4,2 ori a producției de îngrășăminte chimice față de 1955 a fost depășită.

Acordând o atenție deosebită creșterii producției de îngrășăminte chimice, mijloc important de sporire a producției agricole, Congresul al III-lea al P.M.R. a trasat industriei chimice sarcina de a accelera dezvoltarea producției de îngrășăminte chimice, pentru ca în 1965 agricultura să primească circa 500.000 tone substanță activă. Cercetind rezultatele experiențelor privind eficacitatea îngrășămintelor chimice, rezultă că în anul 1965, cele 500.000 tone îngrășăminte — substanță activă — vor aduce un spor de recoltă de cca 5.000.000 tone. Acest spor de producție, raportat la numărul de locuitori ai țării, înseamnă un plus de cereale de cca 280 kg. pe cap de locuitor.

Atenția este îndreptată mai ales spre industria de îngrășăminte cu azot, atât datorită eficacității economice a acestui îngrășămint, cât și faptului că avem în țară o puternică bază de materii prime — gazul metan. Pentru a valorifica aceste materii prime, se construiește la Roznov un mare combinat cu o producție anuală de 210.000 tone îngrășăminte cu azot. Construcțiile combinatului

sint o mărturie a hărniciei constructorilor care se întrec pentru a realiza înainte de termen lucrările. Cît de mult s-a schimbat fața șantierului în ultimele luni! S-au ridicat turnurile de răcire, cele de granulare, iar montorii au înălțat mai sus decît toate construcțiile silueta elegantă a duzei de evacuare a gazelor ce întrece 100 metri înălțime.

Realizarea în 1965 a unei creșteri a producției de îngrășăminte chimice de 9,6 ori față de 1959 se va înfăptui și prin alte obiective ale planului de șase ani. La Craiova, se va construi unul dintre cele mai mari combinate producătoare de îngrășăminte cu azot și de alte substanțe chimice valoroase; la Tîrgu Mureș se va înălța un mare combinat unde se va produce uree — cel mai concentrat îngrășămint chimic cu azot. Alte capacități importante de îngrășăminte — de data aceasta cu fosfor — vor fi date în funcțiune în regiunea Suceava și la Năvodari, unde capacitatea actuală se va tripla. De asemenea o năuă uzină va fi amplasată pe Dunăre.

Aportul chimiei este din ce în ce mai simțit în ultimul timp și pe tărîmul protecției culturilor. O serie de produse chimice asigură în acest sens principalul mijloc pentru apărarea recoltelor împotriva dăunătorilor care pot provoca agriculturii pierderi uriașe. Prin 1956, de pildă, se apreciau la 35.000.000 tone pierderile de cereale înregistrate anual pe tot globul din cauza dăunătorilor numai în perioada dintre seceriș și consum. Cu această cantitate de cereale s-ar fi putut asigura hrana a 150.000.000 de oameni.

Iată de ce fabricarea în țara noastră a insecticidelor, pulberi sau lichide, a ierbicidelor selective, a fungicidelor, raticidelor și a altor substanțe pentru protecția plantelor reprezintă una din însemnatele contribuții pe care chimia o aduce agriculturii.

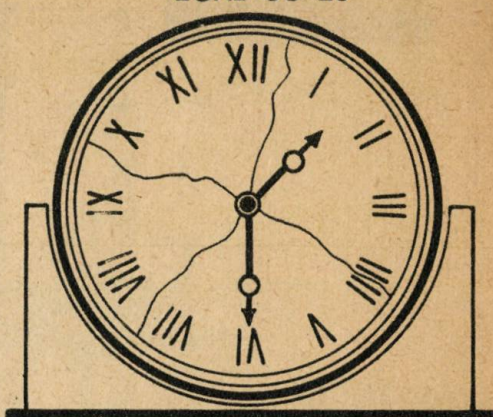
Costul produselor chimice, pentru protecția plantelor nu reprezintă decât 5 la sută din valoarea recoltei salvate. În 1959, prin combaterea larvei cărăbușului de Dobrogea pe o suprafață de 133 hectare porumb la una din gospodăriile colective ale regiunii Constanța, s-a obținut o producție medie de peste 2500 kg. boabe la hectar față de cca 1000 kg. la hectar cît s-a recoltat de pe o suprafață similară netratată chimic.

Acordîndu-se atenția cuvenită acestui sector al industriei noastre chimice, pentru anul 1965 este prevăzută o creștere însemnată a producției de antidăunători. În aceeași măsură o seamă de cercetări și experiențe sînt îndreptate spre mărirea considerabilă a sortimentului și eficacității acestor substanțe.

Industria chimică va pune la dispoziția agriculturii cantități mereu crescînde de îngrășăminte chimice și antidăunători, ceea ce înseamnă pline, zahăr, ulei, fructe, carne și lapte, în cantități sporite și mai ieftine.

JOCURI DISTRACTIVE

EGAL CU 20

Într-un muzeu se găsește un ceas vechi, avînd însemnate orele cu cifre romane (iar cifra patru fiind însemnată prin patru bete IIII). Cadrul era străbătut de niște crăpături care-l împărteau în patru părți, așa cum se vede în desenul de mai sus. Suma numerelor din fiecare parte era diferită: 33, 20, 20 și 17.

Vă rugăm să aranjați astfel crăpăturile (nu este necesar să treacă negreșit prin centrul tereului) încît suma numerelor din fiecare din cele patru părți ale cadrului să fie egală cu 20. (Pentru ușurința dv. copiați desenul pe o bucată de hîrtie.)

CELE 25 DE PIESE

7	24	10	19	3
12	20	8	22	23
2	15	25	18	13
11	21	5	9	16
17	4	14	1	6

Vă prezentăm un pătrat cu 25 de piese aranjate la întâmplare (așa cum arată desenul) în 25 de căsuțe. Numerele trebuie însă aranjate în ordine crescîndă de la primul pătrățel, adică 1, 2, 3, 4, 5, în primul rînd, 6, 7, 8, 9, 10 în al doilea rînd ș.a.m.d., schimbînd reciproc locul pieselor. De pildă, începutul este următorul: 1 îl schimbiți cu 7 pentru că 1 să-și ocupe locul lui, apoi 7 cu piesa care ocupă locul său — în cazul nostru, 20, 20 cu cea care ocupă locul său, adică piesa 16 ș.a.m.d.

Veți realiza o bună performanță dacă veți izbuti să le așezați în numai 19 schimburi.

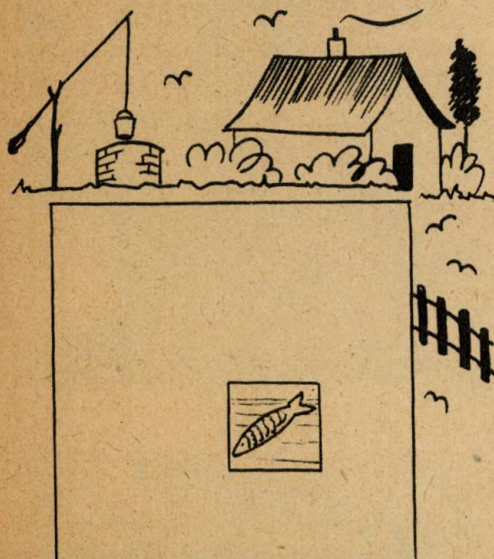

CARE ERA SOCOTEALA?

$$108 \times \text{?} = 801$$

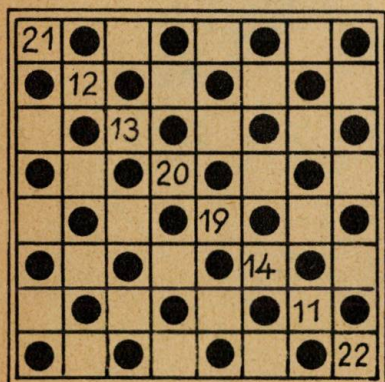
Pe o bucatică de hirtie ruptă se află o socoteală din care nu se mai vede decât ce arată desenul. Vă invităm să completați cifrele care lipsesc ca să reconstituiți socoteala inițială.

ÎN CINCI PĂRȚI EGALE

Acest teren trebuie să fie împărțit în cinci părți egale. Pe teren se mai află și un mic lac care urmează să fie atribuit unuia din cei cinci beneficiari. Cum trebuie împărțit terenul?

MEREU 66

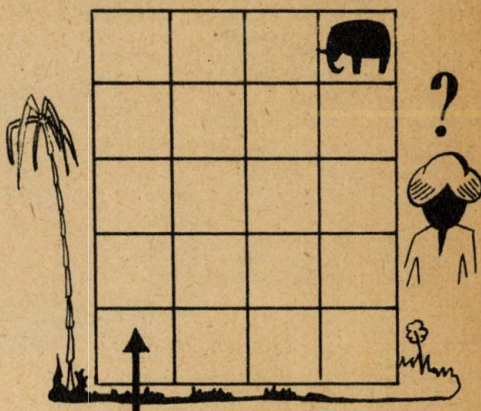
Pe această tablă au fost înscrise 8 numere. Vă invităm ca în celelalte casete albe să treceti cifre între numerele 1—32 în așa fel încât totalurile pe fiecare rând orizontal și vertical să dea 66.

6 DE 1

$$111111 = 12$$

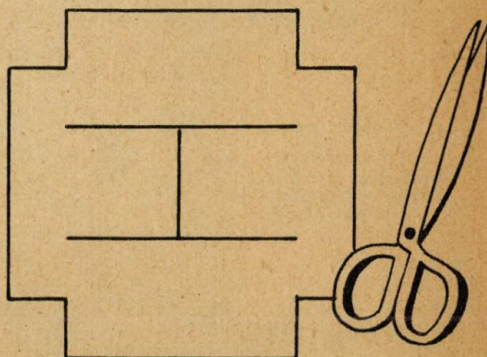
Vă cerem ca cei 6 de 1 să fie astfel folosiți încât să dea un total de... 12.

ÎN CĂUTAREA ELEFANTULUI

Un elefant s-a ascuns în junglă și conducătorul lui a pornit să-l caute. În junglă nu se poate intra decât pe acolo pe unde arată săgeata. Prietenii săi i-au atras atenția că pentru a ajunge la elefant îi vor fi necesare un număr de 19 sărituri de felul celor pe care le execută calul la șah. (Exemplu: de jos stînga el va ajunge prin săritura calului în rîndul doi, pătratul trei, apoi rîndul patru pătratul patru etc.)—Puteți să indicați cele 19 sărituri care trebuie în final să atingă numai cite o dată toate pătrățelele?

ÎMPĂRȚIRE COMPLICATĂ

Cineva s-a prezentat la un atelier de tinichigerie cu o bucată de tablă tăiată la mijloc, așa cum se vede în desen și a cerut ca ea să fie împărțită în opt bucăți egale utilizînd însă tăieturile făcute. Știți cum trebuie procedat?

(Soluțiile jocurilor distractive le găsiți în pagina 190).

Consumați zilnic SUCUL DE Roșii

Înainte de masă, consumați zilnic sucul de roșii. Băutura naturală, gustoasă, bogată în vitaminele A și C pentru adulți și copii. Combate anemia și astenia.

Biscuiți

Cereți, Biscuiți de toate sorturile. Preferați biscuiții

„EUGENIA”
Conțin unt, cacao, zahăr și ouă.

Gospodine!

În orice masă paste făinoase indicate, în special, în regimurile dietetice și pentru copii.

Sportivi!

Fortificați-vă organismul consumând

GLUCOZA

Aliment bogat în calorii. Indicată pentru copii și adulți. Se găsește la magazinele alimentare, sub formă de tablete aromatizate.

MELODII ROMÎNEȘTI CARE AU FĂCUT ÎNCONJURUL LUMII

De mai bine de un veac, muzica românească și-a luat zborul peste hotare, unele melodii făcând, în scurtă vreme, înconjurul lumii. Prin ele s-a afirmat talentul poporului nostru, prin ele am dobândit succese excepționale la diferitele întreceri artistice internaționale. Dacă „Steluța” lui Dimitrie G. Florescu, „Valurile Dunării” de Ion Ivanovici sau „Marinică” de Henri Mălineanu au relevat capacitatea creatoare a compozitorilor români, în schimb „Ciocîrlia” sau „Perinița” au impus geniul nostru popular.

Romanța „Steluța” s-a născut în anii imediat următori Revoluției din 1848. Printre românii exilați în capitala Franței, în modesta locuință de pe strada Royer Collard nr. 28, se afla și tânărul student al școlii de canto Galin Paris Cheuve, compozitorul Dimitrie G. Florescu. Cu gândul la iubita lui patrie „pierdută în neagra veșnicie”, muzicianul român a compus pe versurile „Dedicație” de poetul Vasile Alecsandri, cunoscută sa romanță. În 1854, la Paris, o prietenă a tinerilor bejenari, Elena Paleologu — născută Grădișteanu — a cântat-o în cercurile artistice ale românilor surghiuniți.

De atunci, romanța „Steluța” a luat calea țărilor și mărilor, răsunînd pretutindeni, în diferite aranjamente, prelucrări pentru pian, harpă etc. Șirul editorilor și compozitorilor care au transcris romanța lui Florescu, a lăutarilor care au păstrat-o pînă în zilele noastre, este destul de lung. Ne vom opri asupra celor mai răspindite prezentări ale „Steluței”, ca de pildă cele ale unor Fritz, Spindler, Antoine de Kontski, Eduard Caudella, Franz Lorenz, Louis Milde, Ana Bălcescu (o nepoată a marelui istoric), Maria Dupont (a cărei transcripție cu variații a fost dedicată figurii lui „beizadea Mitică” — Dimitrie Gr. Ghika), Ludwig Wiest, Remus Oprescu, Angelica Dimce, Iosif Paschill, Elodia Coandă etc.

Pagina de titlu a valsului „Valurile Dunării” de I. Ivanovici, editat la Paris. De remarcat numeroasele aranjamente ale lucrării menționate pe copertă

Coperta discului „Supraphon” (Praga) unde figurează „Hora staccato” de Grigoraș Dinicu

„Marinică”, cîntecul atît de popular al compozitorului H. Mălineanu

МАРИНИКЕ

РУМУНСЬКА ПІСНЯ

для голосу з супроводом баяна

МУЗИКА Г.МЕЛІНЯНУ

СЛОВА Ж.ФУЛГА, Є.МІРЯ

«МИСТЕЦТВО»
КИЇВ - 1955

Perinița — Festivalul tineretului, București 1953

În 61 de edituri ale lumii

Către sfârșitul veacului trecut, mai precis în anul 1880, șeful muzicii regimentului 6 linie din Galați, Ion Ivanovici, a compus valsul „Valurile Dunării”. Dedicat soției editorului bucureștean Constantin Gebauer, valsul capelmaistrului român avea să fie tipărit într-un sfert de veac — după cum ne atestă catalogul Pazdirek (1904) — în nu mai puțin de 61 de edituri din Europa, Asia și America! Era aranjat pentru toate tipurile de instrumente, orchestre și fanfare. Apăruseră chiar și versiuni... vocale. Numele lui Ion Ivanovici se pronunța cu același res-

pect ca al lui Johann Strauss (pe care, de altfel, avea să-l depășească în editarea valsurilor, pe la începuturile secolului nostru). Spre a înțelege cât de mare era popularitatea „Valurilor Dunării” peste hotare vom cita două pasaje semnificative din articolul necrolog-semnat „Lys”, publicat în „Epoca” nr. 2076 din 19 sept. 1902: „Într-o seară m-am dus cu doi prieteni, tot români, la faimosul local de noapte de lângă Halle, la „Baratte”. Acolo erau trei cântăreți... Într-o vreme spuserăm ghitaristului să ne cînte vreo melodie românească, dacă știe. El ne răspunse, cu multă plăcere, că știe „Les flots du Danube”. Era valsul, celebrul vals al lui Ivanovici!” A doua rela-tare se referea la o întâlni-

re similară într-o ceainărie din München: „Într-o seară, pe cînd stăteam singur la o masă și priveam cu tristețe la perechile de amorezați de care era plin localul, am tresărit deodată plini de emoții... Tirolezilor începuse să cînte „Donaus Wellen”!

Duioasa melodie a lui Ivanovici, născută în micul port dunărean acum opt decenii, a legănat pe aripile valsului generații întregi, muzica sa devenind un pretext pentru baletul montat la Opera Mare din Berlin sau obișnuitul „fond” la filmele mute din străinătate.

„Ciocîrlia” și lăutarul Sava Pădureanu

În aceeași perioadă cu „Valurile Dunării” s-a impus și populara „Ciocîrlie”. Acest original joc romînesc a găsit la lăutarii noștri un puternic ecou, fapt care i-a determinat să-i aplice cîteva „floricele” de virtuozitate și să-l transforme în piesă de virtuozitate. Muscalagiul Angheluș Dini-cu a definitivat-o, iar pianistul și compozitorul bucureștean Leopold Stern a tipărit-o într-o ediție populară, asigurîndu-i răspîndirea pe tot cuprinsul țării. La prima confruntare internațională a muzicii populare — „Expoziția universală” de la Paris (1889), drumul „Ciocîrliei” peste zări a fost asigurat. Tăraful lui Sava Pădureanu va cunoaște un succes ne mai întîlnit la Londra (1891), iar cîteva ani mai tîrziu, la Petersburg. Marele compozitor Rimski-Korsakov va folosi năul în scena Cleopatrei din opera „Mlada”, în timp ce ziarele rusești — admirîndu-i pe instrumentiștii noștri — vor cere insistent introducerea „fluiерului lui Pan” în formațiile lor.

Cristache Ciolac, Nicolae Buică, Grigoraș Dinicu și Nicu Stănescu vor face din „Ciocîrlia” o piatră de încercare pentru reliefaarea talentului lor, iar Fănică Luca va cuceri un renume mon-

Violonistul Iasha Heifetz, autorul prelucrării „Horei staccato”, a fost un sincer admirator al lui Grigoraș Dinicu

A Grigore Dinicu —
Cu fondul cordial —
Iasha Heifetz

Savuroasa noastră „horă cu pupături“ se joacă astăzi pretutindeni, mai ales că orchestra „Barbu Lăutaru“, în turneele sale și Festivalurile mondiale ale tineretului i-a asigurat o răspindire vertiginoasă. Cine este autorul și când s-a născut „Perinița“? Iată o întrebare cam dificilă. Totuși, originea jocului pare a fi dansul popular oltenesc „Ariciul“ a cărui melodie a publicat-o în 1887 Bogdan Petriceicu Hașdeu. Pe la începutul veacului, „Ariciul“ a devenit joc de societate, transformându-se cu vreo 3-4 decenii în urmă în jocul cu perina, practicat la nunțile din Regiunea București. De aici și-a luat zborul în toată țara, a dispărut perina (fiind înlocuită cu batista), a devenit jocul nelipsit al tuturor petrecerilor, iar după 1953, al serbărilor populare din foarte multe țări.

„Marinică“

Insfîrșit, din seria succesele noastre peste hotare face parte și „Marinică“ de Henri Mălineanu. Melodia antrenantă a lui Henri Mălineanu, bazată pe ritmul și intonația populară, i-au asigurat lui „Marinică“ tot „combustibilul“ necesar unei călătorii îndelungate peste mări și țări.

Iată, iubite cititor, că veacul ce s-a scurs de la „Steluța“ a înregistrat succese răsunătoare ale melodiei românești, demne de talentul poporului care le-a creat.

Viorel COSMA

DIN COR— PE SCENELE MARILO METROPOLE

Undeva, la o școală din Iași, învăța elevul Iordăchescu Dan. Îi plăcea mult învățătura, dar îl pasiona la fel de mult, muzica.

— Ce minunat este să poți studia muzica, să te dăruiești ei cu toată ființa ta, spunea adesea, plin de convingere și de speranță, tânărul elev de liceu de pe atunci...

Într-o zi un coleg i-a adus la cunoștință că la Filarmunica se organizează un concurs în vederea selecționării de cadre tinere și talentate pentru Ansamblul de cîntece și dansuri al C.C.S. Dan Iordăchescu și-a luat inima în dinți și s-a dus...

— Te rog să mai cînti o dată, l-a invitat artistul emerit de astăzi, Nicolae Rafael.

Timidul școlar a cîntat cum s-a priceput el mai bine, dar a cîntat cu... voce, cu o voce care i-a pus pe gînduri pe examinatori.

Astfel a ajuns Dan Iordăchescu, în anul 1949, membru în corul Ansamblului C. C. S.

— „De atunci viața mea s-a schimbat cu totul — ne-a spus apreciatul bariton. Visurile mele începeau, treptat, treptat, să se împlinească. Am debutat în spectacolul „Cîntec de viață nouă“, dirijat de Florin Comișel, undeva prin nu știu a cîta linie din formația corală... Dar aveam posibilitatea să studiez, primeam acolo o îndrumare temeinică pentru cariera mea, care începea sub auspicii pline de speranță. Stăteam ore în șir și repetam cu artista și profesoara Maria Snejina și cînd terminam

de repetat, îmi părea nespus de rău...”

Munca pasionată și dragostea nestrămutată pentru profesiune au fost factorii de seamă în activitatea de zi de zi a coristului Dan Iordăchescu. Se înscriesese la Facultatea de Drept, pe care a absolvit-o în anul 1952, dar chemarea pentru muzică i-a călăuzit pașii — așa după cum era și firesc — spre Conservatorul „Ciprian Porumbescu“. Acolo l-a cunoscut pe profesorul său, Constantin Stroescu, cu care continuă și astăzi — deși din 1956 a părăsit băncile conservatorului, să studieze, să studieze și iarăși să studieze. Tocmai continua cultivare a vocii, dorința permanentă de îmbogățire a cunoștințelor teoretice, au contribuit ca Dan Iordăchescu să fie promovat ca solist (mai întîi în Ansamblul artistic al Sfatului popular al Capitalei și apoi, în 1956, la Teatrul de Operă și Balet) și să se afirme ca un element de foarte mare nădejde. Competițiile internaționale binecunoscute la care a participat, începînd din anul 1953, i-au prilejuit succese remarcabile, aducînd izbînză răsunătoare artei românești.

Numele baritonului român avea să devină tot mai cunoscut și mai apreciat.

Unde nu a dat spectacole sau concerte în acești ani, tînărul nostru artist? A cîntat lieduri și arii din opere sau a interpretat pe Renatto din „Bal mascat“, pe Germond din „Traviata“, pe Figaro din „Nunta lui Figaro“ pe scenele din Uniunea Sovietică, Franța, An-